

NIEUWE AVONTUREN

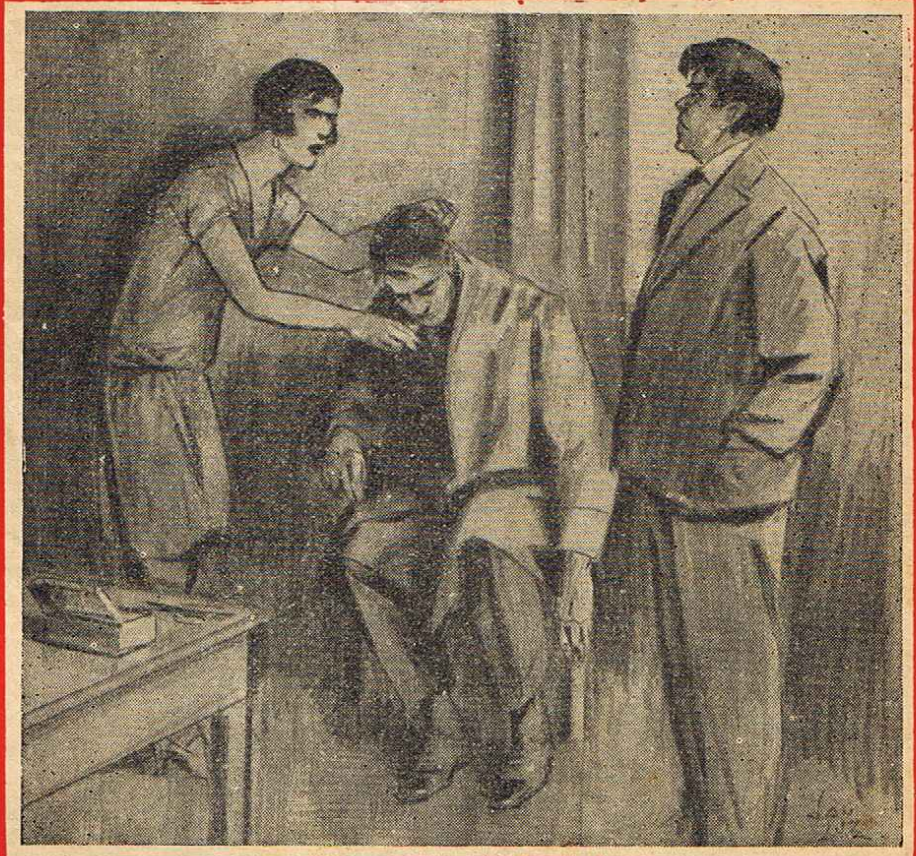
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GOUDEN SPIN

N° 2372

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GOUDEN SPIN

HOOFDSTUK I

EEN CIRCUSVOORSTELLING

Charles Brand, de intieme vriend en vertrouwde van Lord William Aberdeen, de welbekende Londense filantroop, zat voor de grote tafel in de eetzaal van het fraaie huis in de Cromwellstreet, welke Zijn Lordschap sedert geruime tijd bewoonde.

Hij keek somber voor zich heen en scheen al zeer weinig smaak te vinden in de smakelijke schotels, die de oude Gaston, de grijze kamerdienaar van Zijn Lordschap, zwijgend binnenbracht.

Wat was de oorzaak van deze neerslachtigheid: In twee woorden gezegd: hij was alleen.

Lord William Aberdeen had Londen enige dagen geleden verlaten, teneinde op een zijner landgoederen een gewichtige zaak persoonlijk in orde te gaan maken.

Charles Brand was in de hoofdstad

achtergebleven, daar ook te Londen een tamelijk gewichtige aangelegenheid de aanwezigheid van de intimus van Zijn lordschap noodzakelijk maakte.

De jonge man voelde nu eerst recht, met welke banden van innige verknochtheid hij aan zijn vriend gehecht was.

Zelfs een afwezigheid van enkele dagen kon hij moeilijk dragen.

De tegenwoordigheid van die buitengewone man met zijn scherp vernuft, zijn geestige uitvallen en zijn buitengewone ontwikkeling was hem even onmisbaar geworden als de lucht, die hij inademde.

De uren leken hem omgekropen te zijn.

Hij had zijn werk verricht omdat de noodzakelijkheid hem daartoe dwong, maar zonder geestdrift, lusteloos en hij

voelde zich verlicht toen hij er mede gereed was.

Telkens als de grijze Gaston binnenkwam, keek hij zijn jongere meester met een meewarige blik en hoofdschuddend aan.

De oude dienaar, die zelf reeds een groot aantal jaren in dienst van Lord William Aberdeen was, kon zich maar al te goed voorstellen, hoezeer diens vriend zijn afwezigheid betreurde.

Maar nadat Gaston het dessert had binnen gebracht, kwam hij met enige overhaasting naar Brand toe met een zilveren blad, waarop een brief lag.

— Ik geloof, dat er bericht van Mylord is, mijnheer Brand, riep hij opgewekt uit. Ik meen zijn hand op het adres te herkennen.

Snel greep Brand naar de brief en onmiddellijk herkende hij het fraaie, forse handschrift van zijn vriend Raffles.

Inderdaad, niemand anders dan de Grote Onbekende verschoof zich achter de eerwaardige figuur van Lord William Aberdeen, die in geheel Londen bekend was om zijn menslievendheid, zijn grote giften aan liefdadige en culturele instellingen en de bescheiden wijze, waarop hij deze wegschonk.

Vlug maakte Brand de enveloppe open, terwijl Gaston op enige afstand bescheiden bleef staan.

Zijn nieuwsgierigheid was echter te groot, dan dat hij het vertrek zou hebben verlaten.

Brand vloog de weinige regels, die het briefje bevatte door en zei glimlachend tot hem:

— Het is in orde, beste Gaston. Zijn Lordschap bevindt zich in uitstekende welstand en komt reeds morgen weer terug.

De jongeman stak het briefje in zijn portefeuille, en begon een vrolijk wijsje neuriënd het vertrek op en neer te lopen.

Zijn neerslechtige stemming was geheel verdwenen.

Hij had er op gerekend, dat Lord Lister, alias John Raffles, minstens een week zou wegblijven en nu keerde hij reeds morgen terug.

En aanstonds zouden zij hun avontuurlijk en gevaarlijk leven hervatten.

Het was eigenaardig gesteld met Charles Brand. Met Lord Edward Lister aan zijn zijde leidde hij eigenlijk een bewogen leven, maar zo lang hij zich in de nabijheid wist van diens dominerende persoonlijkheid, maakte hij zich daarover geen zorgen, dacht er zelfs niet over na, maar zodra Raffles er alleen op uitging en hem achterliet, begon de onrust aan zijn ziel te knagen, maar al te goed wetend welke gevaren hem vaak bedreigden, als zijn vriend zich in een of ander avontuur had gestort.

Hij keek op zijn horloge en zei tot de oude bediende:

— Ik denk, dat ik de avond in een schouwburg of variété ga doorbrengen, Gaston. Ik heb er behoefte aan, mijn vrolijkheid op een of andere wijze te uiten.

De oude man knikte begrijpend en verliet de kamer.

Hij begaf zich naar zijn slaapkamer en maakte zich een weinig toilet.

— Zou ik Henderson roepen om mij met de auto ergens heen te brengen? mompelde hij in zich zelf. Neen, laat ik de brave kerel maar met rust laten. Het is mooi weer en het Hypodrome is hier niet ver vandaan.

De jonge man opende de huisdeur en verliet de villa.

Het was inderdaad prachtig lenteweer, ofschoon het nog vrij fris was.

Een groot aantal wandelaars bewoog zich in de drukke Oxfordstreet, welke Brand spoedig bereikt had.

Hij volgde deze drukke verkeersweg, stralend van licht en leven, tot aan Piccadilly Circus en begaf zich naar het grote gebouw van het Hypodrome, hetwelk op dat ogenblik een groot reizend circus herbergde.

Brand nam een logeplaats en bevond zich weldra in de helder verlichte circusruimte, waar de voorstelling reeds in volle gang was.

Met de blik van een kenner volgde Brand de verrichtingen van de uitstekend gedresseerde, prachtige paarden en genoot kinderlijk van de dwaze sprongen en de zotheid der verschillende

clowns.

In de pauze ging Brand, die een groot minnaar van paarden was, de stallen bezoeken.

Tegelijkertijd met een stroom bezoekers daalde hij de brede treden af naar de cirkelvormige gang, die om de arena heen liep.

In de stallen gearriveerd, stond Brand met aandacht een prachtige vos te bekijken, toen een der pikeurs een man met een tamelijk donker, gladgeschoren gelaat en zwarte, stekende ogen, op hem toetrad en zei:

— Een fraai dier, sir.

— Ja, inderdaad een schoon paard, bevestigde Charles vol bewondering, terwijl hij het dier op het glanzende kruis klopte.

— Ik geloof, dat mijnheer Mandolini, de eigenaar van de zaak, het wel wil verkopen, ging de pikeur voort.

— En waarom zou hij zich van dat mooie paard willen ontdoen? vroeg Brand enigszins verwonderd.

— Ik geloof, omdat het dier voor de arena minder geschikt is, sir. Overdag doet hij alle toeren zeer goed en zonder haperen, maar zodra het kunstlicht is opgestoken, wordt hij onhandelbaar en schrikachtig.

— Maar kan men het dan niet als schoolpaard gebruiken? vroeg Brand verder.

— Dat is al eens geprobeerd, sir, maar met dezelfde ongunstige uitslag. Het dier bleef eenvoudig stokstijf staan.

— Dat is vreemd, zei Brand. Maar nu begrijp ik ook wel, dat de directeur het wil verkopen.

Hij bekeek het paard nogmaals met het oog van een kenner en bedacht toen, dat hij het in ieder geval wel kon reserveren voor zijn vriend, misschien zou deze wel lust voelen, het inderdaad zeer fraaie dier te kopen.

— Ik geloof wel, dat ik iemand ken, die het paard zou willen kopen, zei hij op zachte toon.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en zocht er een kaartje uit, met de naam van zijn vriend erop.

— Geef dit kaartje aan de direc-

teur en verzoek hem het paard niet te verkopen voor overmorgen, zei hij. De pikeur wierp een snelle blik op het kaartje en vroeg toen:

— Dus als ik u goed begrijp, zou de heer, wiens naam ik hier op dit kaartje lees, de vos misschien willen kopen?

— Dat zou mij niet verwonderen, hij is een groot liefhebber van paarden.

De pikeur stak het kaartje in zijn zak, toen zijn blik viel op een stukje papier, dat vlak voor zijn voeten lag.

Hij raapte het op en wilde het in een der manden werpen, die voor dit doel op geregelde afstanden van elkaar waren neergezet, toen hij bemerkte, dat het geen vodge papier was, maar een keurig opgevouwen briefje.

De pikeur keek omzichtig om zich heen en vergewiste er zich van, dat niemand op hem lette.

Toen opende hij het briefje en wierp er een blik in waarbij hij nauwelijks een kreet van verrassing kon onderdrukken.

Alsof hij zijn ogen niet had kunnen geloven, doorliep hij weer de weinige woorden en stak toen het briefje snel in zijn zak.

Er kwam een valse grijnslach om zijn lippen, toen hij in zich zelf bromde:

— Ik geloof, dat ik Black Devil goed nieuws kan brengen. Het toeval heeft mij hier een goede kans geboden. Maar nu is het zaak, dat ik me uit de voeten maak, want dat jonge heerschap, van wie ik zeker niet verwachtte, dat hij er zulk 'n gevaarlijk beroep op nahoudt, kon zijn verlies wel eens ontijdig bemerken en terugkeren.

Meteen drong de pikeur door de rijen bezoekers heen, die hun plaatsen reeds weer gingen opzoeken, beklom een smalle houten trap en ging een der kleedkamertjes binnen, die zich ter weerszijden van de gang bevonden, waarop deze trap uitkwam.

Brand had intussen zijn plaats opgezocht en daar zat hij nauwelijks of de muziek zette een levendige mars in en de voorstelling nam opnieuw een aanvang.

HOOFDSTUK II

EEN NACHTELIJKE OVERVAL

Toen de voorstelling was afgelopen, volgde Brand de stroom bezoekers, die het reusachtige circusgebouw verlieten.

Op straat gekomen raadpleegde hij zijn horloge en zag, dat het slechts even over elf was.

Daar hij nog volstrekt geen lust had zijn bed op te zoeken en zich zeer opgewekt voelde, besloot hij naar de Windsor-Club te gaan, waarvan zijn vriend vice-president was.

Hij was er zeker van, dat hij daar nog een aantal leden bijeen zou vinden met wie hij wat kon praten.

Daar het gebouw van de Windsor-Club zich eveneens in de Oxfordstreet bevond, besloot de jongeman te voet naar het clubgebouw te gaan, dat zich op nauwelijks tien minuten afstand bevond.

Alle winkels waren gesloten en de brede straat werd alleen verlicht door de straatlantaarns.

Terwijl Brand zo met stevige stap voortliep, bemerkte hij niet, dat hij op enige afstand gevolgd werd door een langzaam rijdende taxi.

Er bevond zich nog een tamelijk groot aantal van deze auto's op de weg, die de schouwburgbezoekers naar hun woning brachten.

Toen hij zich op ongeveer honderd meter van het clubgebouw bevond, stopte de auto, het portier werd geopend en een man naar de laatste smaak in een keurig avondtoilet gekleed, stapte uit.

Hij begon Brand te volgen, terwijl de auto zich intussen ook weer in beweging had gesteld.

Nu was de man die uit de wagen gestapt was, vlak bij Brand.

De vreemdeling nam beleefd zijn hoed af en zei met een zachte stem, die duidelijk zijn buitenlands accent verried:

— Mag ik u om wat vuur verzoeken mijnheer?

Bereidwillig tipte Charles de as van

zijn sigaret, opdat de vreemdeling de zijne daaraan zou kunnen aansteken.

Ondertussen wees de man op het huis, waarnaast zij zich op dat ogenblik bevonden, en vroeg:

— Is dat niet het gebouw van de Windsor-Club mijnheer?

Brand keek terzijde en antwoordde:

— Neen, mijnheer, daar zijt gij nog niet aan toe. Het bevindt zich ongeveer vijftig passen verder.

— Dank u, zei de vreemdeling.

Hij gaf de sigaret, waarmee hij de zijne had aangestoken terug, lichtte zijn hoed en liep langzaam verder.

Brand had de sigaret weer tussen de lippen gestoken, maar had nauwelijks een paar trekjes gedaan, of het leek hem of er plotseling een dikke mist voor zijn ogen kwam.

Hij greep naar zijn hoofd, slaakte een schorre kreet, en voelde dat het bewustzijn hem ging verlaten.

Het was alsof een ijzeren hand zijn keel toeschroefde.

En zeker zou hij gevallen zijn, als de vreemdeling, die hem geen ogenblik uit het oog had verloren, hem niet in zijn armen had opgevangen en met behulp van de taxi chauffeur, naar de auto had gedragen, waarvan het portier door een der inzittenden werd opengehouden.

Dit alles was zo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de auto reeds een stuk verder was voor de enkele verblufte voorbijgangers, die het toneeltje hadden bijgewoond, zich goed bewust waren, wat er eigenlijk was voorgevallen.

Toen enige tot het besef begonnen te komen, dat hier een gewelddadige ontvoering had plaats gehad, was het reeds te laat om hulp te kunnen bieden.

Van het nummer van de auto had niemand notitie genomen.

De wagen reed de Oxfordstreet geheel uit, reed langs Hyde-Park, volgde

Bayswater Road, langs Gate, sloeg even voorbij Kensington Gardens een zijstraat in, totdat West Bourne Street bereikt was, stak de Talbot Road over, passeerde de spoorwegovergang van de Great Western en volgde toen Harrow Road over een geruime afstand.

Eindelijk, in de buurt van Kensal Green, waar de stadshuizen plaats maken voor bungalows, stopte de auto.

De chauffeur stapte uit, keek spiedend om zich heen en opende snel het portier.

— Is hij nog bewusteloos? fluisterde hij.

— Ja, maar het zal niet lang meer duren.

— Dan moeten wij ons haasten.

— Klop aan en noem het wachtwoord.

De chauffeur ging naar de deur van een huis, het laatste van de straat, en waarvan de blinde zijmuur onmiddellijk grensde aan een groot bouwterrein, kenbaar aan de talrijke borden met plattegronden beplakt, waarop kopers werden uitgenodigd hun geld in de hier te bouwen flats te beleggen, en klopte op eigenaardige wijze aan de deur.

Een luikje werd geopend en daarachter verscheen een hoofd met verwarde rode haren en een rode ringbaard, terwijl een schorre stem fluisterend vroeg:

— Wie daar?

— Ik ben het, Atkinson, zei de chauffeur op even zachte toon, Pitney.

— Noem het wachtwoord.

De chauffeur bromde bijna onverstaaanbaar enkele woorden in een vreemde taal, waarna de deur werd geopend.

De man in het avondtoilet, die Brand om vuur verzocht had, kwam het eerst uit de auto.

Hij werd gevolgd door een tweede man, die eveneens in rok gestoken was.

Ten slotte stapte een jonge vrouw, eveneens in avondtoilet, snel naar de deur en verdween in de donkere gang.

De mannen wierpen nogmaals een onderzoekende blik in het rond en haalden daarna de nog steeds bewusteloze Brand uit de auto, en droegen hem het huis binnen.

Zodra zij daar waren, beval de man

van de sigaret:

— De auto weg, Pitney.

Daarin scheen de chauffeur weinig lust te hebben.

— Dat moet een ander maar doen, Warber, zei hij onwillig. Ik heb dit zaakje uitgedacht en ik laat de eer tegenover Black Devil niet ontnemen.

— O, best, maar hoe komt dan de auto weer weg?

— Laat Brisac het maar doen, zei Pitney, en nu bleek dat deze niemand anders was dan de pilkeur uit het Hypodrome.

— Breng jij dan de auto maar weer terug, Brisac, zo wendde de man van de sigaret zich tot degeen, met wiens hulp hij Brand had binnen gedragen.

Toen de man verdwenen was, werd Brand naar een klein achtervertrek gedragen en zodra hij op een stoel was gezet, bleven Pitney en de andere vreemdeling zwijgend een poos staan voor de nog altijd bewusteloze Brand.

— Het duurt vrij lang, voor hij tot bewustzijn komt, meende de pilkeur. Je zult hem toch niet teveel gegeven hebben, John?

John schudde het hoofd.

— Daar is niet veel kans toe, zei hij. Ik maak mijn sigaretten altijd precies volgens hetzelfde recept; een vergissing is onmogelijk.

— Ik moet zeggen, dat je het handig ingepikt hebt, zei Pitney vol bewondering. Hij scheen niets van de verwisseling der sigaretten bemerkte te hebben.

— Geen wonder zei, John vol trots, ik heb het meer bij de hand gehad. Ik vroeg hem zogenaamd naar het gebouw van de Windsor Club, dat ik evengoed ken als ieder ander en toen hij omkeek om te zien waar wij waren, verwisselde ik snel de beide sigaretten.

Op dat ogenblik maakte Brand een kleine beweging met de hand.

— Haha, meneer komt bij, riep Pitney uit. Het wordt tijd, dat wij hem naar de vergaderzaal brengen.

Hij trad snel op een klein schilderijtje toe, dat aan de muur hing en niets anders bleek te zijn dan een klein deurtje, dat Pitney naar zich toe trok.

Een telefoontoestel werd zichtbaar. Hij nam de hoorn van de haak en sprak snel enige woorden in het toestel, waarna hij zei:

— Black Devil wacht ons.

— Gauw dan maar.

Midden in het vertrek stond een tafel, die de beide mannen op zij schoven.

Daarop sloegen zij het vloerkleed om, en in de vloer van de kamer werd een luik zichtbaar, dat Pitney optilde waarna het boven einde van een kleine smalle trap te zien kwam.

John nam de langzaam bijkomende Brand bij de voeten, terwijl Pitney hem onder de armen greep, en droegen hem niet zonder moeite de vrij hoge en stellet trap af.

Zij bevonden zich nu in een kelder, die flauw verlicht was door een enkele elektrische lamp.

Een man van reusachtige lichaamsbouw kwam hen tegemoet.

— Het wachtwoord, klonk zijn stem.

— Ken je ons niet meer, Clarker? vroeg John met een grove lach. Moeten wij ons nog bekend maken?

— Nee, ik hoor het al. Het is hier ook zo donker, bromde de reus.

Hij stak een reusachtige revolver, die hij in de rechterhand achter zijn rug gehad had, in zijn broekriem, en vroeg, terwijl hij op Brand wees:

— Is dat de vangst, waarover Cora het had?

— Ja, dit is onze man, antwoordde Pitney, terwijl hij trots op Brand wees, alsof deze een hert en hij zelf de bekwame schutter was, die het dier had neergeschoten.

— Nu, jullie zult welkom zijn.

De reus haalde een sleutel uit zijn zak en stak die in het slot van een zware eikenhouten deur, waarvan het ijzeren beslag mat glinsterde in het flauwe licht.

De deur ging open en de beide mannen traden met hun levende vracht een tamelijk brede gang in, die zij over een grote afstand volgden.

Indien Brand bij zijn bewustzijn geweest was, zou hij ontdekken hebben, dat deze gang op geregelde afstanden smal-

le dwarsgangen had, die waarschijnlijk in tijd van nood gebruikt moesten worden om er langs te ontvluchten, of ook wel, om vandaar ongewenste indringers te kunnen neerschieten.

Eindelijk bereikten zij een tweede deur.

Nogmaals moesten zij het wachtwoord zeggen, toen draaide ook deze deur in haar hengsels en bevonden de drie mannen zich in een laaggezolderde kamer, waar een dozijn mannen en een jonge vrouw, dezelfde, die zoëven uit de auto gestapt was, aanwezig waren.

Behalve de deur waardoor zij waren binnengekomen, bevond er zich nog een tweede in dit vertrek, die blijkbaar als nooduitgang dienst moest doen.

De aanwezigen zaten allen aan een lange, ongeverfde tafel in het midden van het vertrek.

Zij waren blijkbaar allen gemaskerd geweest, want sommigen hadden het zwarte masker op het voorhoofd geschoven, terwijl anderen het voor zich op tafel hadden neergelegd.

De jonge vrouw, die door de reus Cora was genoemd, stond in een hoek, welk standpunt zij blijkbaar had uitgekozen om van daar het schouwspel bij te wonen, dat zich voor haar ogen zou afspelen.

Aan het hoofd van de tafel zat een jonge, krachtig gebouwde man, aan wie het dadelijk te zien was, dat hij geen Engelsman van geboorte was.

Hij had grote amandelvormige ogen en uitspringende jukbeenderen, die dadelijk zijn moscovitische, zo niet zijn Aziatische afkomst verrieden.

Een bos gitzwart haar viel in verwarde lokken in zijn hals en langs zijn oren.

Nu en dan verscheen er in de diepzwarte ogen een flitskering, die op een woeste, hartstochtelijke aard duidde, en op een heerszucht, die geen tegenspraak duldde.

De beide mannen droegen Brand naar een stoel tegenover het hoofdeinde van de tafel en namen toen op hun beurt zijwendend plaats.

— Is dat de man? vroeg de aanvoerder van die henke.

— Ja, Black Devil antwoordde John.

— En jij, Pitney, hebt het briefje gevonden? zo wendde Black Devil zich tot de kleinste der twee mannen.

— Ja, chef, dat deed ik.

— Heb je het bij je?

— Hier is het.

Pitney stak de hand in de zak en haalde er het briefje uit, hetwelk Brand een paar uren geleden voor de box van de goudvos verloren had.

Black Devil nam het aan en las het met aandacht door.

Hij liet een goedkeurend gebrom horen.

— Lees het eens, Cora, zo wendde hij zich tot de jonge vrouw in de hoek. Zeg mij eens, wat gij er van denkt.

De jongevrouw, die Cora genoemd was, kwam langzaam naderbij en nu het licht haar goed bescheen, kon men zien, dat zij een mooi regelmatig getekend bleek gelaat had waarin grote bruine ogen schitterden, overweld door donkere wenkbrauwen.

Zij had opvallend kleine tanden, wat te meer uitkwam door de rode kleur der volle lippen.

Zij nam de brief uit de hand van Black Devil aan en las de weinige woorden, die er op stonden.

Toen haalde zij de schouders op.

— Geloof je niet, dat het ons van nut kan zijn? vroeg Black Devil.

— Dat nut zal pas blijken, als die man daar wil spreken of, indien hij niet wil, dan toch althans de ander. Maar als zij dat niet willen, dan kun je dat briefje wel in het vuur gooien, dan is alle moeite tevergeefs.

— Niet willen, riep de chef van de bende uit. Dat zou ik wel eens willen zien. Weet gij dan niet, dat ik middelen bezit om de koppigsten tot spreken te dwingen.

— O, ja, dat weet ik, antwoordde Cora, en je hebt er meer gebruik van gemaakt dan mij lief is. Je weet heel goed, dat ik niet van zulke geweldadigheden houd.

Black Devil sloeg ongeduldig met de vuist op tafel.

— Veel te teerhartig, liefje. Je hadt eens enige jaren in een Siberische ge-

vangenis moeten zitten, evenals ik, je heer en meester. In ieder geval, ik pas de middelen toe, die ik goed acht. En dat zij menigmaal doeltreffend zijn gebleken, dat kunnen de kameraden hier getuigen.

Verschillende kreten van instemming deden zich horen.

Op dat ogenblik wees een der bandieten op Brand.

— Hij wordt wakker, riep hij uit.

Inderdaad, Brand begon zich te bewegen.

Er liep een lichte siddering door zijn ledematen.

— Zie of hij gewapend is, beval Black Devil, onmiddellijk.

John stond op en doorzocht de zakken van Brand.

Hij haalde er de kleine revolver uit, welke deze gewoon was bij zich te steken, als hij des avonds uitging, en legde het wapen voor de chef neer, die het met een minachtend blikje bekeek.

Op dat ogenblik sloeg Brand de ogen op en keek met een verwilderde blik om zich heen.

Zijn stem klonk toonloos toen hij vroeg:

— Waar ben ik? En wie zijt gij?

Black Devil belastte zich met het antwoord.

— Gij zijt in de vergaderzaal van «De Gouden Spin» een vereniging, waarvan ik u het doel wel niet nader uiteen zal behoeven te zetten en wij zijn de leden van deze vereniging. Begrepen?

Brand keek opnieuw om zich heen.

Zijn herinneringsvermogen keerde snel terug, nu de invloed van de bedwelmende sigaret zich niet meer deed gelden.

Duidelijk stond hem thans het ogenblik voor de geest, waarop de vreemdeling hem om vuur had gevraagd en duidelijk kon hij zich herinneren, hoe na een paar trekjes aan de verraderlijke sigaret het bewustzijn hem ontvlooden was.

Hij besloot echter zich zijn vriend Lord Lister ten voorbeeld te stellen en de toestand, waarin hij geraakt was, moedig en kalm onder het oog te zien.

Alleen kon hij zich nog niet begrij-

pen, met welk doel de bandieten zich van zijn persoon meester hadden gemaakt.

Een snelle greep naar zijn vestzak en naar zijn portefeuille bewezen hem, dat men hem niet geplunderd had. Alleen zijn revolver was verdwenen.

Brand wierp opnieuw een vluchtige blik om zich heen, vestigde daarna zijn ogen op de man, die hem op straat had aangesproken en zei toen op ironische toon, tot het zonderlinge gezelschap:

— Gij hebt mij enigszins tegen mijn wil in uw vroom gezelschap gebracht, mijnheeren. Ik zou de waarheid te kort doen, indien ik beweerde, dat ik mij daardoor aangenaam gevoeld zou gevoelen. Ik geloof eigenlijk, dat ik mij als uw gevangene dien te beschouwen.

— Gij legt groot doorzicht aan de dag, jongeman, merkte de chef van de bende spottend op. Inderdaad zijt gij niet ver van de waarheid af.

— En mag ik ook vragen, zo hernam Brand op dezelfde ironische, hoffelijke toon, wat het doel is van dit gedwongen bezoek te uwent?

— Dat zult gij aanstonds vernemen, antwoordde Black Devil.

Hij sprak fluisterend enkele woorden in een vreemde taal met Pitney waarop deze de hand in de zak stak en er een papiertje uit haalde.

Black Devil vouwde het briefje open en zei:

— Hebt gij nog niets vermist mijnheer?

Een plotselinge onrust overviel de jongeman.

Snel haalde hij zijn portefeuille uit zijn zak en doorzocht de inhoud.

Zijn gelaat werd bleek en nam een verschrikte uitdrukking aan.

Daarop wierp hij een snelle blik op het briefje, dat Black Devil nog steeds in de hand hield en antwoordde op koele toon:

— Inderdaad. Men heeft mij een brief ontstolen.

— Men heeft die brief niet gestolen mijn waarde heer, maar gevonden, riep nu Pitney uit.

Brand keek de spreker aan, en herkende nu in hem de pikeur met wie hij enige woorden in de stal van het circus gewisseld had.

— Iets vinden en het niet teruggeven, staat naar mijn oordeel gelijk met stelen, mijnheer de pikeur, of wat gij anders zijn moogt, riep Brand op scherpe toon uit.

— Nu, gij moogt het noemen zoals gij wilt, vervolgde Black Devil, terwijl hij onverschillig de schouders ophaalde. De hoofdzaak is, dat ik thans dit briefje in mijn bezit heb en er gebruik van denk te maken.

— En hoe zoudt gij dat willen doen? vroeg Brand, die moeite had zijn ongerustheid te verbergen.

— Dat zult gij aanstonds horen, antwoordde Black Devil. Uit dit briefje is 't mij duidelijk, dat ik in u niemand anders te zien heb dan een collega. En nog wel een collega, tegen wie wij moeten opzien. Want als ik mij niet sterk vergis, is dit kattebelletje afkomstig van niemand minder dan van de geheimzinnige John Raffles. De ondertekening J.R. wijst daarop. In dit briefje wordt ge met weinige woorden uitgenodigd u morgenavond, dat wil zeggen, want het is reeds ver na middernacht, hedenavond op een afgesproken plaats te bevinden, teneinde vandaar een « grote slag » te slaan. Gij begrijpt wel, waar ik heen wil?

— Ik meen 't te begrijpen, antwoordde Brand langzaam.

— Dat doet mij genoegen. Wij verlangen niets anders, dan ons aandeel te hebben in deze onderneming van uw grote vriend. Wat zegt gij daarop?

— Daarop zeg ik, dat ik weiger, klonk de rustige stem van de jonge man.

HOOFDSTUK III

DE AFSpraak

Na dit kalm gegeven antwoord heerste er een ogenblik een drukkend stilzwijgen in het laag gezoldende vertrek.

De meeste bandieten keken Brand aan met een blik alsof zij hun oren niet vertrouwden.

Een man, die zich volkomen in de macht van hun chef bevond, wiens wreedheid zij maar al te goed kenden, waagde het, om een weigerend antwoord te geven.

Op het gelaat van Black Devil zelf vertrok echter geen spier.

Hij keek zijn gevangene alleen strak aan met zijn stekende zwarte ogen en trommelde nerveus met de vingers van zijn rechterhand op tafel.

Eindelijk begon hij:

— Heb ik u goed verstaan? Gij weigert ons aan die onderneming van uw vriend te laten deelnemen, die hem waarschijnlijk een grote buit zal opleveren?

— Ik weiger, omdat ik weet, aldus in de geest van mijn vriend te spreken, antwoordde Brand steeds even bedaard.

— Maar weet gij dan niet, dat wij u dwingen kunnen? riep Black Devil thans met stemverheffing uit, terwijl zijn ogen dreigend begonnen te fonkelen. Gij zult toch wel eens van mij gehoord hebben?

— Ik moet bekennen, dat ik tot dusverre dit genoegen nog niet heb mogen smaken, antwoordde Brand.

— Welnu, dan verzeker ik u, dat gij mij zult leren kennen. Gij moet weten, dat ik er niet de man naar ben, om mij met een botte weigering te laten afschepen.

— En hoe denkt gij mij dan tot inwilliging te dwingen? riep Brand uit.

— Wel, mijn waarde heer, ik zou u dwingen op dezelfde wijze als men in de middeleeuwen misdadigers of hen, die men daarvoor hield, dwong hun misdaden te bekennen, of zij al of niet gepleegd waren.

Ondanks zijn koelbloedigheid en zijn

moed verbleekte Brand nu toch enigszins.

— Gij zoudt het wagen een Engelsman op de pijnbank te leggen, riep hij uit, terwijl zijn ogen begonnen te fonkelen.

— Dat zou ik inderdaad, waarde heer, en je zoudt niet de eerste zijn, dat verzeker ik je, antwoordde Black Devil spottend. Gij zoudt aan mijn assistenten kunnen vragen, hoe ik een paar weken geleden gehandeld heb met een koppige boer in Warwick, die weigerde mij de plek aan te wijzen, waar hij de spaarduiten verborgen hield. Ik geef je de verzekering, dat de oude vrek geen half uur bij zijn weigering bleef volharden.

— En je wilt mij dat zelfde lot laten ondergaan? zei Brand, terwijl hij de chef vast aankeek.

— Zonder enige gewetenswroeging. Al zou het mij spijten, wijl ik in jou en je vriend collega's meen te mogen begroeten.

— Ik zou je raden, dat niet te zeggen in tegenwoordigheid van mijn vriend, riep Brand uit.

Juist toen Black Devil woedend met de vuist op tafel sloeg en een antwoord wilde geven, kwam zijn minnares naar hem toe en fluisterde hem enige woorden in het oor.

Het gelaat van de bandiet ontspande zich en hij knikte enige ogenblikken met het hoofd.

Daarop beval hij aan een paar mannen, die het dichtst bij hem waren gezeten:

— Breng hem naar de cel. Zorg voor een goede matras en geef hem te eten. Doe er een goed glas wijn bij, want al is onze gast nog weigerachtig, ik twijfel er niet aan of hij zal later een van de onze worden.

Brand dankte de hemel, dat hij die avond in een vermomming naar het circus was gegaan, omdat hem dit geraden leek na de ontvangst van het brief-

je, dat hem zo noodlottig zou worden.

Hij werd door een paar mannen aangegrepen en weggevoerd langs dezelfde weg, die hij gekomen was.

De bandieten sloegen nu echter een zijgang in en bleven staan voor een lage, met ijzer beslagen deur, waarin zich een klein getralied luikje bevond.

Toen de deur geopend was, werd hij naar binnen geduwd en hij zag dat hij zich in een klein, vierkant hok bevond, waarvan de zijden ongeveer twee meter lang waren.

In een hoek lag een vrij grote matras, waarbij een lage tafel en een stoel geschoven waren.

In het midden van de zoldering gloeide een klein, electrisch lampje.

Een kwartier nadat zijn ciplers vertrokken waren werd hem een vrij goed maal gebracht.

Een ogenblik aarzelde hij, of hij van het voedsel zou eten, maar spoedig begreep hij, dat het de bandieten geen voordeel zou brengen, als zij hem nogmaals bewusteloos maakten, of zonder meer uit de weg ruimden, en daar hij gevoelde, dat hij zijn krachten meer dan ooit nodig zou hebben, begon hij met smaak te eten.

Toen hij gereed was, wierp hij een blik op zijn horloge.

Het was ruim twee uur.

Hij trad op de deur toe, en zag direct, dat er geen sprake van was zonder de nodige gereedschappen deze deur te openen.

Het mes, dat men hem gegeven had om het vlees te snijden, en dat zelfs geen scherpe punt had, zou op het harde eikenhout volstrekt geen uitwerking hebben.

Ineens schoot hem iets te binnen.

Toen de schildwacht die voor de deur heen en weer liep, voorbij kwam, ging hij vlak voor het luikje staan en wenkte de man.

— Wat wilt gij? vroeg deze op norske toon.

— Ik wil je duizend pond laten verdienen.

— Duizend pond is geen kleinigheid en hoe zou ik dat moeten doen? vroeg de man op spottende toon.

— Eenvoudig door de deur te openen en mij te laten ontvluchten.

— Heb je die duizend pond bij je?

— Dat niet, maar ik geef je mijn erewoord, dat je ze morgen zult hebben.

De man keek zijn gevangene enige ogenblikken strak aan en zei:

— Om je de waarheid te zeggen, vertrouw ik het maar ten halve. Niet meer van die praatjes, of ik zou mij genoodzaakt zien, ze aan mijn chef over te brengen.

Ondanks zichzelf, moest Brand de discipline bewonderen, die blijkbaar onder de leden van de bende heerste.

Zuchtend wendde Brand zich weer om en liet zich op de matras vallen.

Hoe vervloekte hij zijn achteloosheid, die hem het hoogst gewichtige briefje van Raffles had doen verliezen.

Nog een uur bleef hij wakker, in gedachten verdiept.

Maar indien hij nog een ogenblik de hoop mocht hebben gekoesterd, dat de bewaking mocht verminderen, dan zou hij bedrogen zijn uitgekomen: de schildwacht bleef met dezelfde eentonige stap voor het cachot heen en weer lopen.

Eindelijk werd de slaap de jongeman te machtig.

Geheel gekleed, strekte hij zich op de matras uit en spoedig ontfermde de slaap zich over hem.

* * *

In de grote vergaderzaal dacht men echter niet aan slapen.

Black Devil hield een gewichtige vergadering met zijn luitenanten, waaraan ook de jonge vrouw deelnam, die door haar schranderheid blijkbaar grote invloed op de leden van de bende en op haar aanvoerder uitoefende.

De enige kwestie, die het debat beheerste, was: Hoe krijgen we de Grote Onbekende, die nog geen onzer ooit, althans bij zijn weten, van aangezicht tot aangezicht heeft gezien, in onze macht?

De anderen zwegen en dachten na.

— Ik geloof, dat dit het beste is, aldus klonk de heidere stem van Cora. Vier van de moedigste mannen begeven zich morgen naar de plek van de afspraak. Zij gaan er per auto heen, maar

zo, dat Raffles geen achterdocht krijgt.

— Gemakkelijker gezegd dan gedaan, meende Black Devil. Als wij met z'n vieren op hem toekomen, zal hij geen moment aarzelen zich te weer te stellen en, naar wat ik van hem gehoord heb, zouden vier mannen, zelfs al zijn zij nog zo sterk, grote moeite met hem hebben, wanneer zij hem niet bij verrassing kunnen overvallen.

— Kom, riep Cora uit, dat geloof ik niet. Zou één man het tegen vier kunnen opnemen?

— Gij zoudt die vraag niet stellen, lieve Cora, als gij Raffles beter kent, merkte Black Devil op droge toon op. Neen, wij moeten met list te werk gaan, anders valt er niet aan te denken.

— Ik geloof, dat ik een middel weet, riep nu Pitney uit.

— Laat horen, zei Black Devil.

— Drie onzer blijven in de auto zitten, maar de vierde zorgt, dat hij vóór het afgesproken uur op het punt van samenkomst is.

— En dan? vroeg Cora nieuwsgierig.

— Dan zal Raffles, niets vermoedend, op hem toegaan. We moeten natuurlijk iemand zoeken, die in gestalte en uiterlijk zoveel mogelijk op die snuiter lijkt.

— Dan zullen wij Barber nemen, zei Black Devil. Die is niet te groot, gebruind en heeft even lang en zwart haar.

— Maar als Raffles een wachtwoord vraagt?

— Dan moet het reeds te laat voor hem zijn, antwoordde Pitney. Zodra hij kort genoeg bij hem is, moet Barber hem een uppercut toebrengen. Hij is een voortreffelijk bokser en een goed aangebrachte kaakslag zal Raffles wel danig verdoven, dat de anderen kunnen toesnellen en zich van hem meester maken. Het is daar een afgelegen plek en alles kan in enkele minuten zijn afgelopen.

— Ik geloof, dat je plan uitvoerbaar is, Pitney, riep Black Devil goedkeurend uit. Barber moet de jas van die jongen aantrekken en zijn hoed opzetten. Raffles zal beide kledingstukken natuurlijk goed kennen.

— En de rest kunnen wij morgen bespreken, zei Cora, terwijl zij haar hand

voor de mond hield om een geeuw te onderdrukken. Het is voor vanavond genoeg, en ik verlang naar mijn mandje.

Black Devil gaf nog enkele bevelen, liet de wacht voor het cachot aflossen, waarna alle handieten vertrokken, op vier na, die voor de bewaking van de gevangene moesten zorgen.

* * *

De volgende ochtend brak voor Brand een moeilijke dag aan.

Naarmate de uren vorderden werd het hem moeilijker rustig in het nauwe hok te blijven.

Wel werden hem geregeld zijn maaltijden gebracht, maar zijn ongerustheid nam zodanig toe, dat het hem bijna onmogelijk was, er een hap van te nuttigen.

Moedeloos zat Brand op zijn matras.

Daar de bewaking geen ogenblik verflauwde, viel er ook niet aan te denken een poging tot ontvluchting te wagen.

Telkens opnieuw werd het hoofd van een der bewakers door het luikje zichtbaar.

Zo verstreek de eindeloze dag en de avond kwam.

Het werd zeven uur, het werd acht uur, en nog steeds bleef de toestand onveranderd.

Om negen uur hoorde hij gerucht in de gang, die naar de vergaderzaal voerde.

Er naderden voetstappen.

Het bleke, strakke gelaat van Black Devil vertoonde zich voor het luikje. Brand keek hem onverschrokken in de ogen.

— Gij zult wel begrijpen waar wij heen gaan? zei Black Devil, terwijl hij zijn hoed van het hoofd nam.

Gij zult aanstands wel gezelschap krijgen en ik verzeker u, dat ik uw vriend wel over zijn plannen aan het praten zal krijgen, al was hij honderd maal John Raffles. Maar hij zal wel verstandiger zijn en mij het geheim van zijn onderneming uit vrije wil mededelen. Het heeft reeds lang tot mijn innigste wens behoord mij eens met de onvindbare Grote Onbekende te meten. Tot ziens.

Brand luisterde scherp toe, en meende minstens vier of vijf personen te horen voorbijgaan.

Black Devil, Pitney, John, Barber en Cora, die er op gestaan had bij de overval aanwezig te zijn, liepen snel door de onderaardse gang, bestegen de snalle trap, klommen door het luik in de vloer, hetwelk door de roodharige Atkinson werd geopend en verlieten, niet tegelijk, maar een voor een, het huis.

Zij kwamen weer bijeen op de hoek van de Elgin Avenue.

Daar wachtte hen een auto, bestuurd door een chauffeur, met een dikke wollen sjaal om de hals en de pet diep in de ogen gedrukt.

Het was niemand anders dan Clarker, een van de bandieten, die Brand hadden overweldigd.

Barber nam naast de chauffeur plaats, terwijl de anderen snel in de auto stegen.

Dadelijk schoot de auto de Elgin Avenue in.

In snelle vaart volgde de auto de spoorbaan en stak de Finchley Road over, tot Primrose Hill Park een van de noordelijkste parken van Londen en dat op enige afstand van Regents Park is gelegen.

Op de hoek van het grote park, op een plek, Chalks Farm genaamd, werd gestopt.

Barber stapte uit, en liep snel naar de hoek van het tegenoverliggende grote gebouw, waarin zich de machines bevonden, die de grote waterwerken van het park in beweging brachten.

De auto volgde langzaam en hield toen opnieuw stil op nauwelijks twintig meters afstand en voor het oog verborgen door een hoge muur, aan de zijde van het park.

De lichten van de auto waren gedoofd.

En zo stil en verlaten was het op deze plek, dat de wachtende Barber in die tijd slechts drie voorbijgangers had zien passeren.

Eindelijk richtte hij zich op en keek scherp vooruit.

In de verte naderde met snelle schreden een man van hoge gestalte, gekleed in een lange, zware jas, waarvan

de kraag was opgezet.

De rand van zijn brede flambard was in zijn ogen getrokken, zodat er weinig van zijn gezicht te zien viel.

En toch wist Barber dat hij zich niet vergiste.

Deze man kon niemand anders zijn dan Lord Lister de Grote Onbekende.

Hij zelf trok zijn hood nog wat meer omlaag en wendde zich half af.

De vreemdeling was nu nog slechts enkele passen van hem af.

Een diepe gedempte stem zei:

— Daar ben ik, Charles.

Met een gebaar van blijde verrassing wendde Barber zich om en kwam met uitgestrekte handen op de Grote Onbekende toe.

Raffles wilde die handen grijpen, maar ineens trok hij zijn handen terug en maakte een snelle beweging naar de zak van zijn jas.

Maar het was te laat.

Met alle kracht waarover hij beschikte bracht Barber hem een hevige stoot tegen de kin toe.

Raffles duizelde, maar hij zou zich wellicht toch nog hersteld hebben en zijn tegenstander partij hebben gegeven, als niet John, die de auto had verlaten en achter hem was geslopen, hem de lange armen om de nek had geslagen, zodat Raffles zijn armen niet naar behoren kon gebruiken.

De bandiet trachtte Raffles achterover te trekken, en deze hield zich alsof zijn lichaam meegaf, draalde zich toen uit alle macht half om, stak zijn been tussen die van zijn aanrander en deed hem zo vallen.

Toen pas had hij gelegenheid om Barber een vuistslag toe te brengen, die de bandiet deed suizebollen en hem enige meters verder met het plaveisel deed kennis maken.

Maar intussen was ook Pitney te hulp gekomen.

En toen John weer was opgekrabbed en Raffles opnieuw als een panter op de rug sprong greep zijn bontgenoot de rechterarm van de Grote Onbekende en trachtte deze met geweld om te draaien, maar Raffles schudde hem van zich af, greep hem met één hand in

de borst, tilde hem als een veertje van de grond en wierp hem tegen Barber aan, die juist weer overeind wilde kruipen.

Als kegels rolden de twee aanvallers opnieuw over de grond.

Black Devil, die bij de auto was gebleven stampvoette van woede, en zei op doffe toon tot Clarker:

— Ga ze helpen. Je ziet, dat zij het met z'n drieën niet eens af kunnen.

Clarker stapte uit en rende naar het toneel van de strijd, waar Raffles vocht met opeengeklemd tanden, zonder een kreet te slaken.

Onmiddellijk had hij begrepen, dat het hier om méér dan zijn hachje ging.

Clarker werd dan ook allesbehalve minzaam ontvangen.

De vuist van de Grote Onbekende, hard als staal, trof hem midden op het voorhoofd, en deed hem als een meelbal in elkaar zakken.

Black Devil stiet een vloek uit.

— Vervloekt. Hij zal ons nog ont-snappen, bromde hij knarsetandend.

— Maar is die man dan van de duivel bezeten? fluisterde Cora, die in de auto was blijven zitten en met brandende ogen en trillende lippen het verloop van het gevecht volgde.

— Wij zullen wel zien, bromde Black Devil, terwijl hij op zijn beurt wegsnelde.

In een paar sprongen was hij bij Raffles.

John hing Raffles nog steeds op de rug.

Pitney en Barber waren overeind gekomen.

De ene had Raffles om beide benen gegrepen, terwijl de ander hem met alle macht met zijn vuist op het hoofd sloeg.

Maar weer wist Raffles zich vrij te maken en zijn beide aanranders een paar duchtige slagen toe te brengen. Ineens echter was de vechtpartij beslist. Onverwacht kreeg Raffles een hevige slag boven op het hoofd, daar zijn hoed hem in de hitte van de strijd was afgeval- len.

Nog een tweede slag en Raffles voelde zich zijn krachten ontzinken.

Een dichte nevel breidde zich voor zijn ogen uit.

Hij wankelde, en greep met zijn handen in het rond om steun te zoeken.

Toen slaakte hij een zachte kreet en zakte in elkaar.

— Oef bromde Black Devil, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste. Het was hoog tijd. Als ik hem niet met de kolf van mijn revolver op de hersens geslagen had, zou hij jullie waarschijnlijk nog als kaatsballen door elkaar smijten.

— Eén ding is zeker, bevestigde John, nog hijgend van inspanning, en dat is, dat wij wis en zeker John Raffles in eigen persoon voor ons hebben.

— Ja, jullie hebben het aan den lijve gevoeld, zei Black Devil onverschillig. En nu snel met hem naar de auto. John en Pitney, die er, geloof ik, het minst erg aan toe zijn, moeten nu maar lopen.

Raffles, die het bewustzijn verloren scheen te hebben, werd opgenomen en naar de auto gedragen.

De jonge vrouw, aan wie geen enkele bijzonderheid van de strijd was ontgaan, maakte zwijgend plaats voor het bewegingloze lichaam.

Men bond Raffles een doek voor de mond, terwijl zijn armen stevig werden vastgesnoerd.

Black Devil nam naast hem plaats, terwijl Cora en Barber tegenover hem gingen zitten.

Clarker zou wel chaffereren, het portier werd dichtgetrokken en de terugtocht begon.

Toen na twintig minuten het huis was bereikt, had Raffles nog steeds het bewustzijn niet herkrepen.

De bandieten droegen hem uit de auto en door het huis naar de achterkamer.

Op dezelfde wijze als zulks de avond te voren met Brand gebeurd was, werd de Grote Onbekende naar de vergaderzaal gebracht.

De jonge vrouw, die Cora genoemd werd, had geen oog van de bewusteloze gevangene afgewend.

Gedurende de ganse rit had zij geen woord gesproken.

— Wat sta je daar nu, ken je hem

nu nog niet, riep Black Devil op ruwe toon. Zorg liever, dat hij weer bijkomt, want hij moet aanstonds voor ons aan het werk.

De jonge vrouw hief het hoofd op en keek haar minnaar met een trotse blik aan.

— Als ik hem moet verzorgen, dan zal ik het zeker je vier mannen ook moeten doen, die hij zo lelijk heeft toegetakeld, zei zij op minachtende toon. Ik beloof dat zij het nog meer nodig zullen hebben dan hij.

Inderdaad zagen Clarker en Barber er allesbehalve aantrekkelijk uit.

Van een hunner was het oog dicht geslagen, terwijl zijn goed hem in flarden om het lijf hing, terwijl de andere nog steeds bezig was het bloed te stelpen, dat uit zijn neus en een groot gat in zijn voorhoofd vloeide.

De jonge vrouw had onder het spreken een klein muurkastje geopend, waaruit zij een blikken trommel nam, die een kleine huisapotheek bleek te bevatten.

Zij haalde er een fles met vlugzout uit en hield deze Raffles onder de neus.

Zij wreef zijn slapen en polsen met azijn en liet haar vinger door het dikke haar boven op de kruin woelen.

— Je hadt hem waarachtig wel mersdood kunnen slaan! riep zij uit. Ik voel bloed aan mijn vingers.

— Dat was het enige middel om hem klein te krijgen, bromde Black Devil, terwijl hij de Grote Onbekende een onderzoekende blik toewierp.

De jonge vrouw haalde de schouders op.

Zij maakte een compres gereed, wies de wonden uit en verbood ze.

Op dat ogenblik sloeg de Grote Onbekende de ogen op. Hij keek om zich heen en glimlachte flauwtjes toen hij de gezichten van zijn aanranders om zich heen zag.

Hij richtte zich met enige moeite over-eind en vroeg ietwat haperend:

— Had ik niet reeds vroeger het genoegen met de heren kennis te maken?

Black Devil knikte langzaam toestemmend.

— Het genoegen is zo goed als uitsluitend aan uw zijde geweest mijnheer — John Raffles, — als ik mij niet vergis. Want mijn vier mannen die de kennismaking met u aanknoopten, zullen daar nog geruime tijd een verre van aangename herinnering aan behouden. Gij hebt hen deerlijk toegetakeld.

Raffles was op het horen van zijn naam, die plotseling genoemd werd, enigszins verbleekt.

Hij had aanstonds begrepen, dat er verraad gepleegd moest zijn, en dat Brand waarschijnlijk in een hinderlaag was gelopen.

De mogelijkheid bestond, dat men hem het briefje ontnomen had, dat hij zo onvoorzichtig met de letters J.R. onder-tkend had.

Maar hij vroeg zich tevergeefs af, waar zijn trouwe vriend op dit ogenblik kon zijn, met klimmende ongerustheid omtrent diens lot, hoewel hij er niets van liet blijken.

HOOEDSTUK IV.

DE MARTELKAMER

Na de opmerking van het bendehoofd, heerste er even stilzwijgen.

Raffles bestudeerde aandachtig 't gelaat van Black Devil en zijn grote mensenkennis en ervaring op het gebied van gelaatkrande brachten hem aanstonds tot de overtuiging, dat hij met een onbarmhartig tegenstander te doen zou hebben.

Black Devil haalde het briefje uit zijn zak en vouwde het open.

Ofschoon Raffles op vrij grote afstand van hem zat, had hij niettemin onmiddellijk het briefje herkend, dat hij aan zijn vriend had gericht.

Black Devil draaide het met de beschreven zijde naar Raffles toe en vroeg afgemeten:

— Kent gij dit briefje?

Raffles bedacht, dat een ontkenning hem niets verder zou brengen, daar hij zich op de plek van de afspraak reeds te zeer verraden had.

— Ja, antwoordde hij met rustige stem.

— Hebt gij het geschreven?

— Ja. Maar mag ik weten waartoe die vragen dienen?

— Dat zult gij direct horen, antwoordde Black Devil, terwijl er een boosaardig lachje om zijn dunne lippen speelde.

Hij vouwde het briefje weer zorgvuldig op en stak het in zijn zak.

Toen vestigde hij zijn donkere ogen op Raffles en zei:

— Uw vriend bevindt zich in onze macht.

Een lichte schok voer door het lichaam van Raffles, ofschoon deze mededeling zijn vermoedens slechts bevestigde.

— Gij hebt hem overvallen? vroeg hij zo bedaard als hij kon.

— Inderdaad. Ik moet daar bij zeggen, dat de jongeman geen tijd had om zich te verweren.

— Gekwetst? vroeg Raffles, terwijl hij langzaam opstond en zijn vuisten zich balden.

— Tot dusverre nog niet. Hij zit in een cachot; dat is alles. Ga maar weer zitten, want ik ben nog niet uitgesproken.

Raffles ging weer zitten, waarbij zijn oog toevallig viel op de vrouw, die naast de stoel van haar minnaar was blijven staan, en geen oog van de Grote Onbekende had afgewend.

Een vluchtig rood steeg in zijn gelaat op.

Hij scheen iets te lezen in de zwarte ogen van dat moede meisje dat hem met een zonderling gevoel van onrust en tegelijk met hoop vervulde.

Daarop keek hij het bendehoofd weer aan en zei:

— Wat hebt u mij nog méér te zeggen?

— O, de rest is vrij spoedig verteld, mijnheer Raffles. In dat briefje is sprake van de grote slag die gij denkt te slaan.

Het is steeds een mijner liefste wensen geweest, eens met de geheimzinnige John Raffles in eigen persoon samen te werken...

— En als ik ontken, de man te zijn, die gij bedoelt? vroeg Raffles kortaf.

— Dan zou u die ontkenning weinig baten, hernam Black Devil, spottend. Weliswaar hebben wij in uw portefeuille niets gevonden wat uw ware identiteit zou kunnen verraden, of zelfs maar de rol, die gij in het gewone leven speelt, maar toch twijfel ik er geen ogenblik aan, of ik heb hier wel degelijk de Meester inbreker voor mij; de man, die sedert jaren tevergeefs door de Interpol gezocht wordt.

Raffles dankte in zich zelf zijn goed gesternte, wat hem weerhouden had papieren bij zich te steken waaruit had kunnen worden opgemaakt, dat hij als Lord William Aberdeen een der mooiste huizen van Londen bewoonde.

Zijn stem klonk dan ook rustig toen hij hernam:

— Mijn ware kwaliteit doet er weinig toe, mijn waarde heer... Black Devil, als ik mij niet vergis. Ga voort als ik u verzoeken mag.

— Gij hebt gehoord, wat ik wens. Ik wil mijn aandeel in de buit hebben.

— Maar hebt gij niet bedacht, dat ik zou kunnen weigeren? vroeg Raffles spottend.

— O, zeker, antwoordde Black Devil, terwijl er een flauw lachje om zijn lippen verscheen. Ik heb daar ongetwijfeld op gerekend; straks zult gij dat zelf wel inzien. Want ik geef u in uw eigen belang zeer ernstig in overweging mijn aanbod om deze slag met u samen te slaan, niet van de hand te wijzen.

Raffles dacht even na.

Het gelaat van de man aan de andere zijde van de tafel beviel hem alles behalve.

Toch trilde zijn stem geen ogenblik, toen hij antwoordde:

— Het spijt mij, Black Devil. Maar gij zult van dat voornemen moeten afzien. Ik ben gewoon mijn zaken alléén af te handelen. En ik verzeker u, dat ik nooit hulp nodig heb bij de kleine affaires die ik zo nu en dan onderneem.

— Maar begrijpt gij dan niet, dat ik u kan dwingen? riep Black Devil woedend uit, tot het uiterste gebracht door de kalme van zijn gevangene. Gij ziet hier in deze kamer twaalf mannen die allen gewapend zijn; zoudt gij heus denken, dat gij het tegen hen alleen zoudt kunnen opnemen? Voorts zijt gij hier twaalf meter onder de grond; niemand kan ons horen. Ten slotte zijt gij geheel ongewapend. Denkt gij, dat een weigering u iets zou baten?

— Dat denk ik inderdaad, antwoordde Raffles rustig.

Black Devil sprong overeind.

Er schitterde een duivels licht in zijn zwarte ogen.

— Wij zullen u wel tot andere gedachten brengen, schreeuwde hij woest. Grijpt hem, mannen, en bindt hem.

Zes mannen tegelijk stortten zich op Raffles en wéér ving er een ongelijk gevecht aan.

Als met boven natuurlijke krachten begaafd, smeed Raffles telkens en telkens weer zijn aanvallers tegen de grond.

Maar voor één, die viel stonden er weer twee op.

Van zijn plaats af stond Black Devil met over elkaar geslagen armen en gefronste wenkbrauwen het gevecht gade te slaan.

Van tijd tot tijd stampvoette hij van woede en ongeduld en spoorde hij zijn mannen aan met sarrende en ironische uitroepen.

Een paar maal was Raffles er bijna in geslaagd de uitgang te bereiken, maar eindelijk moest hij zich gewonnen geven.

Twee der bandieten hadden ieder een zijner benen gegrepen en klemden zich daar met de kracht der wanhoop aan vast.

Raffles struikelde en viel.

Dadelijk gingen de vier andere bandieten boven op hem zitten, zodat hij tot machteloosheid gedoemd was.

Met een dik touw werden zijn armen gebonden.

Het meisje had dit schouwspel van uit een hok zwijgend gadeslagen.

Haar gelaat was vertrokken van op-

winding en haar donkere ogen fonkelde.

Black Devil nam weer voor de tafel plaats en zei met kalme, maar dreigende stem:

— Gij ziet, dat tegenweer niet baat. Ik erken, uw moed en kracht, en des te meer hecht ik er aan, voor deze ene keer uw medewerker te zijn. Breng hem naar de martelkamer, mannen.

Raffles werd bleek, want nu begreep hij, waarin het middel zou bestaan om hem tot toegeven te dwingen.

Vier mannen grepen hem beet, brachten hem naar de deur achter in het vertrek. Als deze geopend was zag Raffles met één oogopslag, dat hij zich bevond in een dier onderaardse ruimten, zoals men er in de middeleeuwen maar al te veel aantrof.

In een der hoeken hing een strik van dun staaldraad omlaag.

In een andere hoek was een paal in de grond geslagen, waaraan zich een zware ring bevond, zeker bestemd om er de slachtoffers aan vast te binden.

Midden in het vertrek stond een pijnbank, en op enige meters daar vandaan een van die afschuwelijke werktuigen, waarop men in de duistere middeleeuwen sommige ter dood veroordeelden door middel van een ijzeren staaf de ledematen één voor één verpletterde.

Aan de vier hoeken bevonden zich vier ijzeren ringen, waaraan het slachtoffer met handen en voeten werd vastgebonden.

Het geheel bestond uit een paar lange planken op schragen aan de bovenzijde voorzien van scherpe ijzeren dwarsrichels op een onderlinge afstand van ongeveer twintig centimeter van elkaar aangebracht.

Ten slotte stond in 'n andere hoek van het vertrek een grote pan, tot aan de rand met olie gevuld, en waaronder een ijzeren comfoor was aangebracht.

Black Devil keek zijn gevangene aan, maar er vertrok geen spier op het gelaat van Raffles.

Hij was alleen iets bleker dan gewoonlijk, maar dat was dan ook alles.

— Gij zijt hier in een vertrek, waarvan ik het doel niet hoef uit te leggen,

Het dient onder anderen om leden mijner bende te straffen, die verraad hebben gepleegd. Maar ook moet het dienst doen om koppige vreemdelingen tot andere gedachten te brengen.

Hij wierp nogmaals een blik op zijn slachtoffer en beval toen op korte toon:

— Begin maar eens met vijftig zweepslagen.

Nu werd Raffles afschuwelijk bleek.

Hij zou 'n vernedering ondergaan, die hij niet voor mogelijk had gehouden.

Uit alle macht verzette hij zich tegen de woede, die in hem opsteeg.

Hij kwam enkele stappen op Black Devil toe en zijn gelaat had zulk een vreesaanjagende uitdrukking, dat het bendehoofd onwillekeurig een paar stappen achteruit deed.

— Weet jij wie ik ben, dat je het waagt mij te laten geselen? vroeg Raffles op doffe toon.

— Kan me niet schelen, riep Black Devil heftig uit, en ik doe wat ik mij voorneem.

Raffles boog het hoofd, een vlammen-de gloed kleurde zijn wangen.

Zonder verder weerstand te bieden liet hij zich naar de paal in de hoek brengen.

Twee der bandieten wilden beginnen een zijner armen los te maken, teneinde zijn kleren uit te trekken, toen Raffles met gesmoorde stem, nauwelijks hoorbaar, zei: Houd op.

De ogen van Black Devil schitterden van woeste zegepraal.

— Gij geeft dus toe? riep hij.

— Ik geef toe.

— Gij wilt ons laten deelnemen aan de inbraak, die gij op het oog hebt?

— Ja.

— Goed, dan gaan we er meteen op uit.

— Ho! Wacht even. Dat kan niet. Ik moet mijn maatregelen nog nemen.

Black Devil keek zijn gevangene wantrouwend aan.

— Kunt gij dat hier niet doen?

— Onmogelijk. Ik kwam uit een stad buiten Londen en ik heb het plan van het huis, dat ik wilde beroven, verborgen op een plek, die mij en de jongeman, die gij hier gevangen houdt al-

leen bekend is.

— Kan een van mijn mannen dat plan niet gaan halen? vroeg Black Devil.

— Dan zou ik mij eerder laten doodslaan, hernam Raffles woest. Denk je soms, dat ik mijn geheime schuilplaatsen zal verraden? Dat nooit.

De aanvoerder van de bende dacht even na en hernam toen:

— Enfin, dat is van later zorg. Maar meen niet, dat ik je thans vrij zal laten gaan.

— Dan moet gij mijn vriend bij mij zenden, hernam Raffles.

— Goed, Maar dan in mijn tegenwoordigheid.

— O, best, mompelde Raffles.

— Breng hem naar het cachot, mannen! beval Black Devil, terwijl hij geen oog van de gevangene afhield.

Twee der bandieten grepen Raffles weer aan, brachten hem door de vergaderzaal naar de gang.

Zij sloegen de dwarsgang in en bereikten zo de cel, waarin Brand opgesloten was.

Terwijl zij nog enkele schreden van de getraliede deur waren, liet Raffles een zachte, trillende fluittoon horen.

— Wat moet dat betekenen? zei John, die naast hem liep, woedend, terwijl hij hem bij de arm greep.

Raffles gaf geen antwoord, maar haalde de schouders op.

— Ik zou je raden, niet meer van die streken uit te halen, zei Black Devil dreigend. Gij hebt niets anders te doen dan uw vriend uw instructies te geven, Zodra je slechts één woord te veel zegt, schiet ik je een kogel door het hoofd, dat zweer ik.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Wees maar niet bang, zei hij. Ik heb mijn leven nog te lief, dan dat ik het zou laten uitblazen door een kogel uit je revolver.

Zij stonden nu dicht voor de deur.

Raffles ging voor het luikje staan en legde zijn rechterhand op de rand daarvan.

— Ben je daar, Charles, klonk zijn heldere stem.

— Ja, Edward. Hier ben ik, antwoord-

de de stem van Brand, die van aandoening trilde.

— Ik moet je een mededeling doen in verband met de zaak, die wij ondernemen zouden hebben.

— Ik luister, zei de jongeman.

En terwijl de loop van de revolver op geen centimeter afstand van zijn hoofd verwijderd was, sprak Raffles de volgende woorden, terwijl zijn hand op het luikje bleef rusten.

— Ga zodra gij zijt vrijgelaten, onmiddellijk naar de plek, waar wij altijd onze geheime plannen bewaren. Daar is ook het plan bij van de grote villa van Graaf Dartmore in Staffords Shire, op ongeveer een uur afstand van Londen. Het is mij bekend, dat men daar op het ogenblik een groot bedrag aan gouden munt en bankpapier in huis heeft, bovendien moet het gouden en zilveren bestek in de kluis liggen. Ga deze plattegrond halen en breng dat plan onmiddellijk hier terug. Begrepen?

— Begrepen, antwoordde Brand van uit zijn cel.

Wie op dat ogenblik in de cel had kunnen kijken zou hebben gezien, dat hij zijn blik geen ogenblik had afgewend van de rechterhand van zijn vriend die voor de tralies van het luikje zichtbaar was.

— En ik voeg er aan toe, zei Black Devil op dreigende toon, dat gij er goed aan zult doen morgenochtend voor acht uur hier terug te zijn. Want op dat tijdstip, en geen seconde later, zou ik het licht in de ogen van je vriend uitblazen, wanneer je dan niet zoudt zijn teruggekeerd.

— Ik zal hier om acht uur terug zijn, zei Brand eenvoudig.

Black Devil liet zijn revolver in zijn zak glippen en zei:

— Breng deze gevangene weer naar de vergaderzaal en breng dan de andere gevangene naar buiten. Blinddoek hem, zodat hij niet weet, waar hij zich thans bevindt. Hij kan een plaats met je afspreken waar je hem met de auto kunt afhalen.

Raffles werd naar de vergaderzaal teruggevoerd en ging op een stoel zitten, terwijl hij met gefronste wenkbrau-

wen om zich heen keek.

Een diepe altstem, die dicht naast zijn oor klonk, deed hem opzien.

— Wilt gij niet wat te eten hebben? vroeg Cora die naast zijn stoel was komen staan, terwijl zij haar donkere ogen met zichtbaar welgevallen op zijn ge-
laat liet rusten.

— Bedankt, geen honger, antwoordde Raffles tamelijk nors.

— Dat zegt gij slechts, omdat gij niets van mij wilt aannemen hernam de jonge vrouw, terwijl haar ogen fonkelden.

Onmiddellijk ontwaakte de hoffelijke gentleman in Raffles.

Hij stond op, en zei:

— Indien gij dit zegt, mademoiselle, dan is het natuurlijk mijn plicht om u van het tegendeel te overtuigen. Ik zal dus uw vriendelijk aanbod aanvaarden.

Dadelijk snelde het meisje weg, om terug te keren met een servet, dat zij over een hoek van de tafel uitspreidde, enige borden, mes en vork met een glas en een fles wijn.

Vervolgens zette zij een schaal met brood, koud vlees en enige vruchten neer.

Daarop ging zij naast de stoel staan, waarop Raffles weer had plaats genomen.

— Welnu, waarop wacht gij? riep zij enigszins ongeduldig.

— Ik wacht, mademoiselle tot het iemand uwer zal behagen, mij van deze touwen te ontdoen, antwoordde Raffles ironisch. Het is waar, dat ik meermalen goochelkunstjes heb uitgehaald, maar ik ben er nog nooit in geslaagd te eten, terwijl mijn handen op mijn rug waren vastgebonden.

Hij had nog nauwelijks uitgesproken, of Cora riep op bevelende toon:

— Help mij hem losmaken, John.

De bandiet wierp een vragende blik op Black Devil, die aan de andere kant van de tafel was gaan zitten en dit toneeltje had gadegeslagen met een sombere gloed in zijn ogen.

— Kom je haast? riep Cora op bevelende toon, terwijl zij van ongeduld met de voet op de grond stampte.

Schoorvoetend begon de bandiet aan

de hem opgedragen taak, terwijl hij van tijd tot tijd een schuwe blik op het ben-dehoofd wierp.

Deze zweeg gedurende al de tijd die het losmaken van de touwen vergde, maar met een wenk had hij de bandie-ten, die in het rovershol waren geble-ven bevolen dat zij in de nabijheid moesten blijven.

Blijkbaar vertrouwde hij 't maar half, dat zijn gevangene zich weer in het on-belemmerd gebruik van zijn ledematen kon verheugen.

Soms gleed zijn blik naar het gelaat van zijn minnares, die echter deed alsof hij niet meer bestond.

Raffles begon met smaak te eten.

Van tijd tot tijd vloog er een lichte glimlach over zijn gelaat, die echter on-middellijk weer verdween.

De jonge vrouw week geen ogenblik van zijn zijde en zag vol bewondering toe, hoe de man, die nog geen kwartier geleden in doodsgevaar had verkeerd en op het punt stond gemarteld te wor-den, thans at met een smaak en een fijn-heid van manieren, als bevond hij zich in de eetzaal van het Carlton Hotel.

Zodra hij klaar was, vleide Raffles zich behaaglijk achter in zijn stoel, haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn en wendde zich toen hoffelijk tot Cora met de vraag:

— Gij permissie?

— Dat spreekt vanzelf, Sir, ant-woordde de jonge vrouw snel. Ook ik ken het genot van een goede siga-ret.

— Wilt gij mij veroorloven? vroeg Raffles terwijl hij haar de koker voor-hield.

Reeds strekte de jonge vrouw er de vingers naar uit, toen de ruwe stem van Black Devil klonk:

— Een moment. Wie zegt mij dat die sigaretten niet vergiftigd zijn?

Raffles wendde langzaam het hoofd naar de spreker om.

— Dat zegt u het woord van een man die zijn woord nog nimmer brak, mijn waarde heer Black Devil. Het is echter mijn gewoonte niet om tweemaal iets aan te bieden.

Hij klapte zijn koker dicht en wilde deze in zijn zak laten glijden, toen Cora zijn arm vast greep:

— Geef mij een sigaret, zei zij op korte toon en met fonkelende blik op haar minnaar.

— Dat bevel mag ik niet in de wind slaan, zei Raffles hoffelijk.

De koker kwam weer te voorschijn en Cora nam er een sigaret uit, ter-wijl zij de gevangene glimlachend dankte.

De ogen van Black Devil schoten von-ken.

HOOFDSTUK V

HET PLAN VOOR DE INBRAAK

Een kwartier later keek Raffles op zijn horloge.

— Ik zou wel graag een paar uren willen slapen; is dat mogelijk? vroeg hij.

— Ja zeker, antwoordde Cora, ten-minste wanneer gij u vergenoegt met een matras en een paar dekens.

— Dat is meer dan voldoende, ant-woordde Raffles. Ik weet mij gelukkig in de omstandigheden te schikken.

— Weet gij dat het drie uur is? klonk de stem van Black Devil vanuit zijn hoek.

— Dat weet ik, antwoordde Raffles. Wat zou dat?

— Weet gij ook, dat uw vriend om acht uur precies terug moet zijn?

— Ook dat weet ik, antwoordde Raf-fles kalm. Maar mag ik weten wat dat alles met mijn nachtrust te maken heeft? vroeg Raffles op ijskoude toon. Mij dunkt, dat ik dan nog vijf uren te goed heb.

Black Devil zweeg.

Hij begon te begrijpen, dat hij met een man te doen had, wiens ijzardarke

zenuwen konden opwegen tegen zijn stalen spieren.

— Geef hem dan een matras en breng hem naar de cel, waar zijn vriend vertoefd heeft, beval het bendehoofd. Twee mannen moeten voor de deur op wacht.

Raffles stond op en maakte voor het gezelschap een even sierlijke buiging, alsof hij zich in het salon van een of ander hooggeplaatst edelman bevond.

Ten slotte nam hij de hand van de minnares van Black Devil in de zijne en kustte die galant.

Het bendehoofd liet een gebrom horen als van een woedende hond en persde de lippen op elkaar.

— Mademoiselle, zei Raffles, zonder zich een ogenblik door dit teken van afkeuring van de wijs te laten brengen, ik wil u een goede nachtrust toewensen, en indien ik u morgenochtend niet meer terug mocht zien, om een reden die gij wel kent, dan wens ik u voor uw verdere leven alle goeds toe.

Met deze woorden boog hij nogmaals voor de medewerkster der dievenbende en volgde zijn beide bewakers, die reeds aan de deur op hem wachtten.

Een kwartier later was hij in diepe rust verzonken. Hij sliep als een marmot en werd pas wakker door het gestommel van voetstappen voor zijn cel.

Hij ging overeind op zijn matras zitten stond op, ging naar het getraliede luik, waarachter een tamelijk helder lichtschijnsel straalde en raadpleegde zijn horloge.

Het was half acht.

— Is daar iemand? riep Raffles.

In het eerst bleef het stil, maar toen hij de vraag herhaald had, kwamen er voetstappen naderbij.

Het gelaat van John vertoonde zich voor het luikje.

— Wat is er? riep hij nors.

— Is mijn vriend terug?

— Nog niet, antwoordde de bandiet, terwijl hij zich wilde verwijderen.

— Nog niet? herhaalde Raffles verschrikt. De auto is hem toch op het bepaalde uur gaan halen?

— Ja, maar onze mannen zijn met uw vriend nog niet teruggekeerd.

Raffles wreef zich met de hand over

het voorhoofd.

Het voelde wat klam aan...

Hij ging weer op zijn matras zitten en wachtte...

Een kwartier verstreek.

Geen geluid deed zich horen in het onderaardse hol.

Bensklaps scheen het hem, alsof hij het naderen van zachte voetstappen hoorde.

Hij stond snel op en trad op het luikje toe.

Cora, de minnares van Black Devil bracht juist haar gelaat voor de tralies.

Haar gelaat was buitengewoon bleek.

Zij legde de vinger op de lippen en keek angstig terzijde.

— Uw vriend is nog steeds niet terug, fluisterde zij. Hoe is dat mogelijk? Gij zult toch wel op hem kunnen rekenen?

— Als op een rots antwoordde Raffles. Hoe laat is het?

— Tien voor acht, antwoordde de jonge vrouw, terwijl er een siddering door haar leden voer. Indien hij binnen tien minuten niet terug is, dan... dan...

— Ja... ja... dan ga ik er aan... dat weet ik, zei Raffles. Gij schijnt enig belang in mij te stellen en daarom wil ik het u wel zeggen, dat er onderweg stellig iets gebeurd moet zijn, anders zou mijn vriend zeker allang terug zijn.

— Dat is juist wat Black Devil vreest, fluisterde Cora. Hij denkt dat uw vriend de politie ingelicht heeft en onze beide mannen in de val heeft laten lopen.

— Dat kan ik niet denken, antwoordde Raffles kortaf. Dat zou zeer onvoorzichtig van hem geweest zijn. Neen, dat is volstrekt onmogelijk.

— Maar Black Devil is er dan toch van overtuigd, hernam de jonge vrouw.

— Zoveel te erger voor mij. Hoe laat is het?

— Zes voor acht, antwoordde Cora, die haar polshorloge had geraadpleegd. O, ik vind het verschrikkelijk. Wist ik maar een middel om u te laten ontsnappen.

— Al wist gij het, mademoiselle, dan zou ik er toch geen gebruik van maken, zei Raffles op zachte toon, want ik weet maar al te goed dat Black Devil zich op

u zou wreken, omdat gij hem zijn slachtoffer zoudt hebben ontrukkt. Hoe laat?

Het kleine gouden horloge trilde aan de pols van de jonge vrouw, toen zij met gesmoorde stem antwoordde:

— Drie voor acht.

— Reik mij dan door de tralies uw hand toe en neem deze raad van mij aan, mademoiselle, ik geloof dat er nog iets goeds in u schuilt. Laat dit beroep varen. Het zal u ten verderve brengen. Gij zijt jong en knap, er kan nog een andere toekomst voor u openstaan.

— Daartoe is het te laat, fluisterde het meisje hees.

— Het is nooit te laat om van een verkeerde weg af te stappen, zei Raffles ernstig.

Op dat ogenblik klonken er voetstappen in de zijgang en Cora week verschrikt achteruit.

De ruwe stem van Black Devil riep:

— Wat moet dat daar? Wat voer je daar uit?

De jonge vrouw antwoordde niet, naar sloop weg, na nog een laatste blik op de gevangene te hebben geworpen.

Raffles keek door het luikje in de gang.

Een dozijn mannen, allen met een revolver in de hand, stond voor de deur.

De deur van de cel werd geopend en twee mannen grepen Raffles aan, die zich niet verzette, daar hij wel begreep dat dit nutteloos was.

Hij werd naar de vergaderzaal gevoerd en men wees hem een stoel aan.

Black Devil raadpleegde zijn horloge.

— Acht uur, riep hij op luide toon. Hora est mannen.

In een hoek van het vertrek klonk een luide gil, geuit door Cora, de minnares van het bendevoofd.

Black Devil wendde zich om, en keek de jonge vrouw met een sombere blik aan.

— Wat is er, en wat doe je hier? zo richtte hij zich tot zijn minnares, op dreigende toon.

Cora hield haar blikken onafgebroken op Raffles gevestigd en snelde eensklaps, gehoor gevend aan een onbedwingbare drang, naar Black Devil, en wierp zich voor hem op de knieën.

— Spaar hem, smeekte zij, terwijl zij met een aandoenlijk gebaar de beide handen naar de bandiet ophief.

— Waarom? riep Black Devil uit, terwijl de aderen op zijn voorhoofd van woede zwollen.

— Antwoord maar niet. Ik weet waarom je dat vraagt.

Hij hief de voet op en wierp de vrouw met een ruwe trap in een hoek van het vertrek.

Met een kreet van verontwaardiging sprong Raffles overeind.

Hij rukte woedend aan de touwen die hem bonden.

Hij vestigde zijn bliksemende ogen met een blik vol verachting op de bandiet en riep met krachtige stem:

— Lafaard. Alleen een ellendeling kan zo laf zijn een weerloze vrouw aldus te behandelen.

De bandiet stiet een doffe kreet van woede uit.

— Maak er een einde aan, beval hij. Het is acht uur. Die jonge vent is nog niet terug, er wordt zeker verraad gepleegd.

Weer werd Raffles door vier mannen aangegrepen, die hem naar de martelkamer wilden slepen, toen er eensklaps in de gang zich een luid gerucht deed horen.

Boven dat gerucht uit hoorde Raffles de stem van Charles Brand.

De bandieten hadden hun slachtoffer onwillekeurig losgelaten.

Het volgende ogenblik trad Brand hijgend binnen, met gescheurde kleren en doodsbleek gelaat.

Hij liet zich op een stoel vallen, naar adem snakkend.

Maar direct stond hij weer op en wierp zich voor zijn vriend op de knieën.

— Ik vreesde te laat te zullen komen, riep hij met sidderende stem. O, wat een ellende. Nooit zal ik dit uur vergeten.

Black Devil kwam naderbij en vroeg op ruwe toon.

— Waar zijn mijn mannen gebleven?

— Gearresteerd, antwoordde Brand op doffe toon.

— Allen? vroeg Black Devil dreigend.

— Allen op één na, daar komt hij

aan.

Inderdaad kwam een der bandieten die Brand met de auto hadden weggebracht, schoorvoetend en met gebogen hoofd binnen.

Black Devil deed enige stappen naar hem toe, en schudde hem heen en weer.

— Wat is er gebeurd, Clarker? riep hij woedend uit. Waar zijn de anderen?

— Gevangen genomen, antwoordde Clarker bijna toonloos.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Black Devil uit. Heeft hij jullie verraden? terwijl hij op Charles wees, die zijn hand op de schouder van Raffles had gelegd.

— Neen, dat is onmogelijk, antwoordde Clarker haastig. Hij heeft ons geen ogenblik verlaten en hij zat bij ons in de auto, toen wij overvallen werden.

— Dat is je geluk, hernam Black Devil, terwijl hij Brand een dreigende blik toewierp.

Vertel mij wat er gebeurd is, beval het bendehoofd op barse toon.

Clarker bezon zich even en zei toen:

— Wij waren op de afgesproken plek aangekomen en lieten de jongeman gaan, die tamelijk gauw terugkwam met een enveloppe in zijn zak, die hij ons liet zien. Misschien denkt gij dat hij ons toen aan de politie heeft verraden, maar dat is onmogelijk. Op die onmetelijke heldevlakte bevond zich geen huis en geen mens.

Hij was nauwelijks ingestapt of een onzer, die door het achterraampje had gekeken, riep verschrikt uit: daar komt een politie-auto aan. Het was maar al te waar. Achter ons kwam een overvalwagen, waarin ongeveer zes agenten zaten.

— En toen? vroeg Black Devil.

— Wat zouden wij anders gedaan hebben, dan trachten te ontkomen. Maar de politie-auto liep harder dan de onze.

— Maar hoe is het mogelijk, riep Black Devil op heftige toon uit, dat de politie kennis droeg van deze onderneming? Hoe wist zij, dat er zich mannen van mijn bende in de auto bevonden?

Clarker boog het hoofd en zweeg.

— Dat komt waarschijnlijk omdat wij

onvoorzichtig zijn geweest, zei hij eindelijk. Het is zeer goed mogelijk, dat een of andere politie-agent Atkinson met zijn vuurrode haar, die de wagen bestuurde heeft herkend.

Black Devil stiet een zware vloek uit.

— Verd... als jullie zulke stommiten uithalen, dan is het ook geen wonder, riep hij woedend uit. Nu verwondert het mij niets. Een of andere agent, die jullie heeft bespied, heeft naar Scotland Yard getelefoneerd en een half uur later zat de politieauto jullie op de hielen.

— Zo zal het wel gegaan zijn, antwoordde Clarker nederig.

— En verder?

— Nu de rest is gauw verteld, chef. Wij probeerden nog wel op de eenzame brede weg te ontkomen, maar niks hoor. Als hij — hier wees hij op Brand — niet dat huzarenstukje had uitgehaald, had niemand ons hier terug gezien.

— Wat deed hij dan? vroeg Black Devil, terwijl zijn blik op Brand bleef rusten.

— Hij opende het portier aan de kant, die van de politie-auto was afgewend, ging op de treeplank staan en gaf een ruk aan 't stuurwiel. Het volgende ogenblik stond onze auto dwars over de weg. Om niet in botsing met onze wagen te komen, moest de politieauto inhouden en scherp uithalen. Daarbij botste zij tegen een boom en van de verwarring die onder de agenten was, maakten wij gebruik om uit de auto te springen en aan de haal te gaan. Wij waren namelijk bij een bosrijke plek, waar geen enkele auto ons met mogelijkheid zou kunnen volgen.

— En verder? vroeg Black Devil, terwijl hij zenuwachtig met zijn mes speelde.

— Atkinson had zijn sprong verkeerd berekend en brak zijn been, antwoordde Clarker. Hij bleef kernend liggen en werd natuurlijk dadelijk ingerekend. Barber ging aan de haal en zou ontsnapt zijn als een van die blauwe krakers hem niet een kogel achterna had gestuurd die hem in de dij trof. Alleen de jongeman en ik slaagden er in, ons in veiligheid te brengen, maar pas

nadat hij daarginds een robbertje met een paar van de agenten gevochten had, die uit de omgevallen auto waren gesprongen. Ik begrijp nog niet, hoe hij het 'm gelapt heeft.

— Het was eenvoudig, liet zich de nu kalme stem van Brand horen, omdat ik tot iedere prijs om acht uur hier terug moest zijn.

Black Devil scheen even na te denken en heval toen op korte toon:

— Maak de touwen los, die hem binden, doch houdt hem in het oog.

Daarop wendde hij zich tot Brand en vroeg kortaf:

— Waar is het plan?

— Hier is het, antwoordde deze, terwijl hij zijn hand in zijn zak stak en er een enveloppe uithaalde, welke hij Black Devil overhandigde.

Deze opende het couvert en haalde er een getekende plattegrond uit, die hij dadelijk voor zich op tafel uitspreidde.

— Dit is dus de villa van Lord Dartmore? vroeg hij na enige tijd, terwijl hij zijn stekende ogen op Raffles richtte, die kalm in zijn hoek was blijven

zitten.

— Precies! antwoordde de Grote Onbekende.

— Ik reken er op, dat gij aan de inbraak deelneemt; ging Black Devil voort.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles op spottende toon. Want ondanks die plattegrond zou er weinig kans van slagen zijn.

— Waarom niet?

— Omdat gij de bijzonderheden niet kent. Gij weet niet, hoe gij de waakhond moet behandelen. Gij weet niet, op welke plek gij over de tuinmuur moet klimmen. Gij weet niet, waar het goud en zilver wordt bewaard, kortom zonder hulp zoudt gij toch niets hebben kunnen uitrichten. Het zal u dus achteraf tot voordeel zijn, dat gij mij niet van kant hebt laten maken.

— Dat zal naderhand moeten blijken, antwoordde Black Devil kortaf, met een snelle blik op Cora, die naar een hoek van 't vertrek was geslopen en hem vandaar met haar grote, donkere ogen zat aan te staren.

HOOFDSTUK VI OP WEG NAAR DE VILLA

De dag verliep traag voor de beide vrienden.

Zij werden zo streng bewaakt, dat het hun bijna onmogelijk was een woord met elkander te wisselen.

Er waren nooit minder dan vier zwaar gewapende mannen in de vergaderzaal die hen om heurten moesten bewaken.

Black Devil was reeds zeer vroeg vertrokken in gezelschap van Cora, die hem blijkbaar schoorvoetend was gevolgd.

Raffles had de reden van dit vertrek aanstonds doorgrond; de bandiet wilde ongetwijfeld zich met eigen ogen gaan overtuigen, dat de villa van Graaf Dartmore zich werkelijk bevond op de plek, die door Raffles was aangegeven, en of het situatieplan daarmee in overeenstemming was.

Enkele uren nadat zij een karige lunch

gebruikt hadden, kwam Black Devil, door zijn minnares vergezeld, in het dievenhol terug.

Zijn gelaat stond minder strak dan zoeven.

Blijkbaar had het onderzoek hem te vreden gesteld.

Raffles keek hem even spottend aan en zei:

— Alles O.K. chef?

— Gij hebt dus geraden, dat ik mij zelf op de hoogte heb gesteld? was de wedervraag van het bendehoofd. Inderdaad, ik ben naar Staffordshire geweest. Ik heb de villa van Lord Dartmore in ogenschouw genomen en ik heb gehoord dat het huis slechts enkele gedeelten van het jaar bewoond is. Is dat zo?

— Inderdaad, op die omstandigheid

had ik juist mijn plan gebaseerd.

— En hoe laat is het aantreden voor onze onderneming?

— Wij kunnen gaan, zodra het donker wordt, antwoordde Raffles. Voor zover mijn onderzoek mij dit heeft aangetoond, is het huis op het ogenblik onbewoond en komt het er weinig op aan, welk uur van de avond wij uitkiezen, om deze zaak op te knappen.

— Geen tuinlieden?

— Er is een oude tuinman, maar die gaat al voor negen uur naar huis.

— Hoeveel man zijn er nodig? vroeg Black Devil.

— Nu, mij dunkt dat zes man meer dan voldoende zijn, antwoordde Raffles onverschillig.

Black Devil keek hem even argwanend aan, maar knikte bevestigend.

Blijkbaar scheen een partij van zes tegen twee in geval van nood toch alleszins voldoende te zijn.

— Afgesproken, zei hij. Behalve jullie twee gaan er nog vier man van mijn gezelschap mee en ik zelf.

— En ik, kwam Cora plotseling tussenbeide.

— Jij? riep Black Devil nijdig uit. Je lijkt wel gek. Stel je voor: een vrouw bij de kerwtje. Nee, hoor, schrijf dat maar af, liefje. Bovendien is het te ver en ons gezelschap is toch al zo groot, dat het wel eens de argwaan van de plaatselijke politie kan opwekken.

— Wat belet ons in twee groepen te gaan? stelde Raffles op onverschillige toon voor.

Weer verscheen dezelfde argwanende blik in de donkere ogen van het bendevoofd.

— Niets daarvan, antwoordde deze kortaf. Wij gaan samen, of wij gaan in het geheel niet.

— Zoals je wilt, zei Raffles.

Black Devil ging aan de tafel zitten, legde een stuk papier voor zich en verzinkte in gedachten.

Blijkbaar maakte hij een berekening. Toen keek hij op en zei:

— Het is vervloekt jammer dat ik twee van mijn beste mannen mis. Maar enfin, daar is niets aan te doen. Naar Staffordshire zullen dus mede gaan Pit-

ney, John, Clarker, Musgrave, jij Raffles, je vriend die je Charles noemt, en ik.

— Best, antwoordde Raffles kalm. Valt er op deze mannen te rekenen?

— Als op mij zelf, antwoordde Black Devil trots.

Hij stak het papiertje in zijn zak en raadpleegde het spoorboek Bradshaw.

— Ik zie dat er tamelijk veel treinen die kant op gaan? zei hij.

— Een groot aantal antwoordde Raffles. Om het half uur gaat er zeker een trein naar die voorstad.

— Welnu, dan zullen wij vroeg eten en vertrekken, zodra het donker is.

De bandiet stond op, kwam dicht bij Raffles en zei:

— Er valt zeker wel wat te halen bij die Lord. Hoe heet hij ook weer?

— O, je zult er veel meer krijgen, dan waarop je ooit gerekend hebt, antwoordde Raffles.

Als Black Devil zijn gevangene bij deze woorden eens goed had aangekeken, dan zou hij om diens lippen een raadselachtig glimlachje hebben zien spelen, dat hem wellicht minder gerust zou hebben gestemd...

Om zes uur werd een maal opgediend door een van de bandieten, die als kok fungerde.

De jonge minnares van het bendevoofd sprak gedurende de maaltijd geen woord, en stond plotseling op en verwijsde zich.

Zij ging door een kleine deur een hokje binnen, waar Black Devil zijn buitplacht te verdelen.

Toen zij een kwartier later terugkeerde, glansden haar ogen op een bijzondere wijze, hetgeen Raffles aanstonds opviel maar dat het opperhoofd der dievenbende scheen te ontgaan.

Na het eten staken de bandieten pijpen en sigaretten op.

De leden der bende, die aan andere ondernemingen zouden deelnemen, waren vertrokken en zo bleven slechts vijf mannen, behalve Raffles en Brand, in het dievenhol achter.

Om acht uur stond Black Devil op.

— Het is tijd om te gaan, zei hij kortaf.

— Mijn revolvers, Cora.

De jonge vrouw ging het vertrekje binnen en kwam te voorschijn, in iedere hand een Amerikaanse revolver houdend, die ze zwijgend overhandigde aan haar minnaar.

Black Devil overtuigde zich of de wapens geladen waren en liet ze toen in zijn schouderholsters glijden.

De andere bandieten hadden zich eveneens gewapend en zich voorzien van zwarte doeken, touwen, maskers en inbrekerswerktuigen.

Raffles had deze toebereidselen zwijgend gadeslagen steeds met hetzelfde raadselachtige glimlachje om zijn lippen.

Het ogenblik van vertrek was aangebroken.

Raffles wierp Cora nog een laatste ernstige blik toe en trad, op de voet gevolgd door de aanvoerder van de bende de gang in, die naar het geheime achtervertrek van het huis voerde.

Zodra zij daar allen verenigd waren werd het luik weer nedergelaten.

De jonge minnares van het bendevoofd bleef geheel alleen in het dievenhol achter.

Snel liepen de zeven mannen door de smalle gang, die naar de straat voerde.

Black Devil opende de deur en keek behoedzaam om zich heen.

Daarop wendde hij zich tot Raffles en zei op dreigende toon:

— Luister goed. Wij moeten ons nu verdelen; als wij met zeven man aan het station kwamen, zou dat zeker opzien baren. John en ik gaan met je vriend mee, de overigen met jou.

— Wat is de strekking van deze mededeling? vroeg Raffles onverschillig.

— Deze, dat al mijn mannen in opdracht hebben je onverbiddelijk neerte schieten, bij het eerste teken van verraad. Bedenk wel, dat je volkomen in onze macht bent.

— Mijn waarde heer de bandiet, ik vergeet dat geen ogenblik, antwoordde Raffles kalm.

— Des te beter, zei Black Devil, ter-

wij er een vals lachje om zijn lippen speelde. En nu op weg. Als alles goed gaat, kunnen wij nog voor middernacht terug zijn.

Langs de kortste weg kwamen zij juist op tijd aan het Victoria-station om de trein naar Staffordshire te nemen.

Er waren weinig reizigers en Raffles, Clarker, Pitney en Musgrave zaten geheel alleen in een coupé.

Het was reeds laat toen de zeven mannen, weer in twee groepen, het kleine station van Stafford verlieten.

De villa van Graaf Dartmore lag omstreeks twintig minuten gaans daar vandaan.

Onderweg kwamen zij geen mens tegen, want de meeste bewoners van dit plaatsje gingen met de kippen op stok.

Weldra doemde de donkere massa van de villa voor het oog der zeven mannen op. Het huis was midden in een vrij groot park gelegen, dat door een lage muur omgeven was.

Niets deed zich horen achter deze muur.

In de villa zelf brandde geen licht.

Black Devil boog zich naar Raffles toe en fluisterde hem in:

— Hoe moet het met de hond?

— Het is de hond van de tuinman, zei Raffles. Laat dat maar aan mij over.

De zeven mannen waren nu van de landweg afgeweken en hadden zich naar de parkmuur begeven terwijl zij zich zoveel mogelijk achter het kreupelhout verborgen hielden.

Spoedig stonden zij aan de voet van de muur.

— Klim jij er maar het eerst over zei Black Devil tot Raffles. Als de hond je aanvalt, kunnen wij gerust rechtsomkeert maken.

Raffles had al gauw een vooruitstekende steen in de muur gevonden en was in een wip boven op de muur.

Meteen werd aan de andere kant van de muur enig gerucht hoorbaar.

— Wat is dat? vroeg Black Devil verschrikt.

— De hond, antwoordde Raffles kalm.

Hij boog zich enigszins voorover en sprak fluisterend enige liefkozende woorden blijkbaar tot een waakhond gericht,

die met zijn voorpoten tegen de stenen van de muur krabbelde.

Het volgende ogenblik liet Raffles zich van de muur glijden.

Black Devil en Brand waren de eersten die hem volgde.

De andere bandieten volgden hen.

— Zouden wij de maskers niet voordoen? zei Black Devil, terwijl hij het zijne uit de zak haalde.

— Dat kunt gij mijnentwege doen, zei Raffles onverschillig, maar ik kan er het nut niet van inzien.

— Zo, en als men ons herkent?

— Wie zou ons herkennen? Er is niemand in het huis.

— Ben je daar zo zeker van?

— Volkomen zeker. Maar als je het niet gelooft, doe dan gerust je masker voor.

Black Devil keek Raffles even onderzoekend aan en stak toen het masker langzaam weer in zijn zak.

— Het is goed zei hij kortaf. Laten wij wat voort maken.

Alle bandieten hadden zich thans met hun revolvers gewapend en slopen behoedzaam over een tegenpad naar het huis, dat zich op ongeveer vijftig meter afstand verhief.

De hond liep kalm naast Raffles mee.

Soms sprong hij vrolijk tegen Brand op.

De bandieten echter schenen hem wantrouwen in te hoezemen.

Clarker was de enige, door wie het grote dier zich liet strelen, een feit, waarop deze niet weinig trots was.

Voor het huis gekomen, bleven de zeven mannen staan achter een bosje rhododendrons, zodat zij van het tuinhek onmogelijk gezien konden worden.

— Ik stel voor, zei Raffles, het huis van twee kanten binnen te dringen, omdat er sedert gisteren toch nog mensen in de villa zijn gekomen.

— En hoe zouden wij dat moeten doen? vroeg Black Devil fluisterend.

— Zeer eenvoudig. Aan de achterzijde van het huis bevindt zich een klein tuindeurtje.

— Openbreken?

— Neen, dat is niet nodig antwoordde Raffles, want ik heb gelegenheid ge-

had een wasafdruk te maken van het slot en daarnaar een sleutel.

Hij haalde bij deze woorden een kleine sleutel uit zijn zak, die hij Black Devil overhandigde.

Deze draaide het even heen en weer in zijn handen en wierp toen Raffles een bewonderende blik toe.

— Dat is goed werk, fluisterde hij.

— Dank je voor het compliment, zei Raffles.

Black Devil dacht even na en hernam toen:

— Wat zou je ervan zeggen, als vier mannen aan de achterzijde binnen drongen en drie aan deze kant?

— Best, zei Raffles onverschillig.

— Dan gaan Clarker, Pitney, John en je vriend aan de achterzijde het huis binnen, terwijl Musgrave, jij en ik aan de voorzijde binnendringen.

— Ik heb er niets tegen, antwoordde Raffles kalm.

Terwijl hij dit zei, haalde hij 'n kleine elektrische zaklantaarn te voorschijn, waarvan hij het lampje snel aan en weer uit liet gaan.

— Wat doe je daar? fluisterde Black Devil.

— Ik overtuig mij of de lamp goed werkt, zei Raffles enigszins ongeduldig.

— Ik vind dat het verdacht veel leek op een sein, vervolgde het bendevoofd wantrouwend.

— Een sein? herhaalde Raffles op spottende toon, en aan wie, als ik vragen mag.

— Je weet heel goed, wat ik bedoel, bromde Black Devil tussen de tanden. Wie weet of je met die lantaarn daaren niet een vriend hebt gewaarschuwd.

Raffles trad enige stappen op het bendevoofd toe en greep hem bij een lapel van zijn jas.

— Hoor eens hier, Black Devil, zei hij op zachte, maar ernstige toon, ik ben weliswaar ongewapend, terwijl jij en je mannen van revolvers zijt voorzien. Maar ik zou je toch willen aanraden, mij niet al te ongeduldig te maken. Ik heb je hier gebracht en ik wil je ook voorgaan bij de inbraak. Maar je zult mij een groot genoegen doen, je aan- en opmerkingen, die mij, kort en goed,

vervelen, voor je te houden.

Black Devil had met open mond naar deze korte toespraak geluisterd.

Men had hem herhaaldelijk gezegd, dat John Raffles een man was, die voor dood noch duivel bang was, maar nooit had hij kunnen denken, dat de Grote Onbekende zulk een toon zou durver aanslaan, terwijl toch zijn lot in handen lag van de man met wie hij sprak.

Hij keek Raffles even strak aan, beet zich op de lippen en zei met gesmoorde stem:

— Het is goed. Je hebt niet te vergeefs opgemerkt, dat wij op het ogenblik de sterksten zijn, en ik zal daar geen misbruik van maken, maar ik herhaal nogmaals, dat ik bij het eerste teken van verraad onverbiddelijk zal zijn.

Als enige antwoord haalde Raffles onverschillig de schouders op.

Toen vroeg hij kortaf:

— Waar wachten we eigenlijk op. Het begint al laat te worden.

Black Devil wierp Raffles nog een

laatste onderzoekende blik toe en gaf toen aan John, Pitney en Clarker de nodige instructies om met Brand aan de achterzijde de villa binnen te dringen.

Op het ogenblik dat de mannen zich wilden verwijderen, zei Raffles:

— Eén moment. Laten wij afspreken de grote eetzaal op de eerste verdieping als plaats van samenkomst te bestemmen, daar kunnen wij dan elkander ontmoeten. Die daar het eerst zijn, wachten tot de anderen zich bij hen voegen.

— Afgesproken! zei Black Devil; vooruit mannen.

Brand en zijn drie bewakers verdwenen in de duisternis.

Raffles wachtte enige tijd en wenkte toen Musgrave en Black Devil, hem te volgen.

Het bendehoofd had Musgrave 'n snelle en veelbetekende blik toegeworpen.

Beiden hadden hun revolvers ter hand genomen en liepen vlak achter Raffles aan, terwijl zij de blik geen ogenblik van hem afwendden.

HOOFDSTUK VII

EEN INBRAAK MET HINDERNISSEN

Raffles bleef voor een raam staan, waarvan het kozijn zich ongeveer een meter boven de grond bevond.

Hij keek door een reet van het luik naar binnen en knikte goedkeurend.

— Hier moeten wij door, zei hij fluisterend. Het is de ontvangzaal. De slaapkamers bevinden zich allen op de tweede verdieping.

— Maar hoe zullen wij hier binnen komen? De luiken zijn gesloten.

Raffles wierp Black Devil een minachtende blik toe.

— En jij wilt hoofd van een bende zijn van een Londense bende nog wel? vroeg hij ironisch. Wat betekenen een paar simpele luiken?

Black Devil beet zich op de lippen en bromde iets onverstaanbaars.

Toen fluisterde hij:

— Maak niet zoveel vragen en

forceer liever deze luiken als je daar dan zo knap in bent.

Raffles zette de kleine tas op de grond, die Brand voor hem meegebracht had, en haalde er enige werktuigen uit.

Zonder ook maar enig gerucht te maken zaagde hij met een bijzonder werktuig de schoot door van het slot, waarmee het luik gesloten was.

Daarop greep hij de ring van een der luiken en trok ze beide nu gemakkelijk open.

Vervolgens sneed hij een der ruiten met bewonderenswaardige snelheid uit de sponning.

Beide kunstbewerkingen hadden nauwelijks enkele minuten in beslag genomen.

Raffles trad nu op Black Devil toe en

— Zo werkt John Raffles, Black Devil.

— Ik wil eerlijk bekennen dat ik paf sta. Zelfs het knapste lid van mijn beneden zou zeker een half uur nodig hebben gehad om het zware luik en de dikke ruit daarachter te openen.

Raffles was inmiddels reeds op de vensterbank gesprongen.

Hij knielde er op neer en sloeg voorzichtig het zware gordijn terug, dat voor het raam hing.

Daarop keerde hij zich om en knikte snel enige malen, als om aan de beide anderen te kennen te geven, dat zij konden volgen.

Het volgende ogenblik bevond hij zich in het vertrek en had het gordijn terzijde geschoven.

Black Devil en Musgrave volgden hem snel.

De drie mannen stonden nu in een groot, fraai gemeubeld vertrek, dat blijkbaar zeer weinig gebruikt werd.

De meubelen, de spiegels, de schilderijen en de electricse kroon waren met hoezen en lakens overtrokken.

Raffles had, nadat hij het gordijn voor het raam weer had toegeschoven, zijn zaklantaarn doen ontgloeien, en belichtte het vertrek tot in alle hoeken, zeggend:

— Hier hoeven wij niet te zoeken; hier is zeker niets te halen.

— Kent gij hier de weg? vroeg Black Devil.

— Wat een vraag. Indien ik hier de weg niet kende zou ik ook onmogelijk een plattegrond van 't huis hebben kunnen maken.

Black Devil wierp Raffles een sombere en wraakzuchtige blik toe.

Raffles deed alsof hij niets zag, ging naar de gangdeur en opende deze.

— Volg mij maar, zei hij op zachte toon.

Juist toen zij de deur wilden uitgaan, klonk er een gedempte kreet achter in het huis.

Black Devil bleef staan en legde zijn linkerhand op de arm van Raffles.

— Wat is dat? fluisterde hij hees.

— Ik weet het niet, antwoordde Raffles kalm, Misschien zijn de anderen,

die aan de achterzijde zijn binnen gekomen, op een bewoner van het huis gestuit.

— Maar die kreet dan?

— Wel, ik geloof niet, dat uw mannen voor een gewelddaad terugdeinzen, zei Raffles kalm, met andere woorden, dat deze kreet waarschijnlijk geslaakt is door een bewoner van het huis, op het ogenblik dat die vriendelijke vrienden van jou hem het levenslicht hebben uitgeblazen.

— Als zij het dan maar goed gedaan hebben, siste Black Devil, terwijl zijn ogen woest fonkelden. Er is niets zo gevaarlijk als iemand alleen maar te verwonden.

— Een zeer wijze opmerking, Black Devil, zei Raffles ironisch.

— Zou die man de enige bewoner zijn van het huis?

— Indien hij werkelijk hier in huis was, dan zal er wellicht nog wel een of andere bediende zijn, maar die slaapt waarschijnlijk op de zolderverdieping en kan onmogelijk die zwakke kreet gehoord hebben. Kom, laat ons verder gaan.

De drie mannen stonden nu onder aan de trap.

Raffles liep vooruit.

Daarop volgde Black Devil, terwijl Musgrave op enige afstand de kleine stoet sloot.

Raffles knipte zijn zaklantaarn uit en begon langzaam de brede trap te bestijgen.

Maar op dit zelfde ogenblik deed zich dicht achter hem een vreemd krakend geluid horen.

Musgrave slaakte een doffe kreet.

— Wat is dat? riep Black Devil op woeste toon, Wat gebeurt er Musgrave?

Het bendehoofd keek achter zich, maar het was zo donker dat hij niets kon onderscheiden.

— Kun je geen antwoord geven, rotzak? bulderde Black Devil.

Het enige antwoord van Raffles was een kort, snijdend lachje.

Opnieuw liet zich het zonderlinge krakende geluid horen.

Een luide gil snierpte omhoog.

— Ga je kameraad maar opzoeken,

riep Raffles, wyl hij tegelijkertijd zijn elektrische zaklantaarn aanknipte en achter zich keek.

Het gehele onderste gedeelte van de trap was als het ware in de grond verzonden en in plaats daarvan vertoonde zich het boveneinde van een flauw hellende brede balk die blijkbaar naar een diepe, duistere kelder afdaalde.

Maar op zijn beurt uitte Raffles nu een kreet van woede.

Terwijl de drie mannen naar boven klommen, had hij op de verhevenheid van de leuning gedrukt, en bij het wegzinken van het eerste gedeelte van de trap was Musgrave langs de schuine balk in de diepte gegleden.

Maar bij het tweede gedeelte had Raffles de afstand in het donker blijkbaar niet goed berekend, want Black Devil hing met het bovenlijf over de onderste treden van het bovenste gedeelte van de trap.

Hij had zich met de linkerhand krampachtig aan een der trapstijlen vastgeklemd en richtte met de revolver in zijn rechterhand op Raffles.

— Dat hadt je niet gedacht, he, mijnheer de verrader? Je hebt mij in een val willen lokken? Mis man. Vaar ter helle.

Met deze woorden drukte Black Devil af.

Een doffe tik was het resultaat.

Nogmaals haalde hij de trekker over. Het magazijn draaide een slag om, maar weer ketste het wapen.

Voor de derde maal drukte Black Devil het wapen af, voor de derde maal weigerde het en klonk niets dan het droge getik van de haan in zijn oren.

Met een gedempte vloek wierp hij het wapen van zich af.

Er was hem een licht opgegaan.

— Die duivelin, schreeuwde hij, terwijl het schuim hem op de lippen kwam. Zij heeft de patronen er uit gehaald.

Raffles zei niets, maar liet slechts zijn kort scherp lachje horen.

Zonder de bandiet tijd te gunnen overeind te komen, sleurde hij hem over de gang naar een deur, die hij open wierp.

Hij draaide een schakelaar om, terwijl hij nog steeds de bandiet, die vruchteloos worstelde om los te komen, in de kraag

hield.

Nu pas liet hij hem los.

— Waar ben ik hier? fluisterde Black Devil nauwelijks hoorbaar.

— In mijn huis, broer, antwoordde Raffles op vriendelijke toon.

— Dat is dus jouw huis, gij ellendeling?

— Het is mogelijk dat je er aan getwijfeld hebt, Black Devil, maar je hadt dat toch moeten merken tijdens dat kleine intermezzo op de trap, zei Raffles spottend.

Op dat ogenblik werd er aan de deur geklopt.

— Hup, riep Raffles met heldere stem Clarker en Charles traden binnen.

Clarker had zijn zware revolver nog steeds in de rechterhand.

Black Devil uitte een woeste kreet van zegepraal, maar hij onderdrukte die aanstonds, toen hij zag, dat er slechts twee mannen binnen traden.

— Waar zijn de anderen? Waar zijn John en Pitney? schreeuwde hij.

— Weg, antwoordde Clarker laconiek. Helemaal en absoluut weg.

Black Devil scheen zijn oren niet te geloven.

— Weg? herhaalde hij toonloos. Maar is dit huis dan behektst? En wat staat je daar, ezel, met je revolver te spelen. Waarom schiet je die vent daarginds niet overhoop?

Clarker hief langzaam zijn revolver op en wees er mede naar Raffles, die nog steeds op de tafel zat en opgewekt van de een naar de ander keek, als woonde hij een aardig blijspel bij.

— Die daar meent gij? vroeg Clarker langzaam.

— Wie zou ik anders bedoelen? brulde Black Devil ten toppunt van razernij. Maar schiet dan toch beroerling.

— Meen je heus dat ik op die nette meneer moet schieten? hernam Clarker met tergende langzaamheid.

— Ben je krankzinnig geworden, Clarker? riep Black Devil uit, terwijl zijn gelaat een angstige uitdrukking aannam, als vreesde hij werkelijk dat de bandiet gek was geworden. Weet je niet tegen wie je spreekt, Clarker?

— Ja zeker, ik spreek tegen Black Devil.

vil, het beruchte bendehoofd. Maar jij schijnt niet te weten, tot wie jij het woord richt.

Black Devil steunde met beide sidderende handen op de leuning van zijn stoel en kwam met moeite overeind.

Zijn gelaat was doodsbleek en zijn tanden klapperden, toen hij vroeg:

— Wie ben je dan?

Clarker deed een snelle greep naar zijn hoofd en rukte zijn lichtblonde pruik af. Gitzwart haar werd nu zichtbaar.

— Wie ik ben, behoef je niet te weten, zei hij bedaard. Ik ben in dienst van John Raffles. Laat je dat voldoende zijn. En Mister Clarker ben ik zeker niet, want die zit op het ogenblik in een cachot van Scotland Yard.

Black Devil staarde de spreker aan, als zag hij een geestverschijning.

Toen liet hij langzaam zijn ogen van de een naar de ander dwalen.

Zijn gelaat was door woede en haat verwrongen.

— Die rotmeid, siste hij. Wacht, als ik haar ooit weer in handen krijg, zal zij voor dit alles boeten.

Nu liet Raffles zich van de tafel glijden en zei, terwijl hij enige stappen naderde, op ernstige toon:

— Neen, Black Devil, daar is geen sprake van. Jij hebt niets meer met Cora te maken, en zij niet met jou.

— Denk je dat? gilte Black Devil woest. Dan ken je mij toch niet. Ik geef je de verzekering, dat men mij niet voor niets mijn bijnaam heeft gegeven. Ik zal haar tonen, dat ik inderdaad een duivel ben. Dacht je soms dat ik haar daarginds alleen had gelaten? Neen, neen, geloof dat maar niet. Ik had heel goed gezien, hoe zij tegen je lonkte en knipoogde. Ik telde twee bij twee en kwam tot de ontdekking dat dat vier was, en daarom heb ik één man ter bewaking bij haar achtergelaten. Zij zal mij niet ontkomen.

— Goed, dat je me dat zegt, zei Raffles, dan weet ik wat mij te doen staat.

Hij wendde zich tot zijn beide metgezellen en zei op korte toon:

— Bindt hem.

In een ommexien waren Brand en Hen-

derson — want die en niemand anders was de gewaande Clarker — bij het bendehoofd.

Deze wilde tegenstand bieden, maar de reusachtige chauffeur schudde hem als een klein kind door elkaar en maakte hem spoedig geheel machteloos.

Een paar minuten later zat Black Devil met dikke touwen gebonden, niet in staat om een lid te verroeren, in zijn stoel.

— Zie zo, zei Raffles. En nu zal mijn helper, die wij voor het gemak Jack zullen noemen, je eens vertellen, dat Clarker inderdaad iemand anders is. Vertel eens op, Jack. Ik ben ook nog niet geheel en al op de hoogte, en zou gaarne een aaneengeschaald verhaal van het gebeurde te horen krijgen.

— O, het is gauw verteld, sir, antwoordde Henderson. Gij moet dan weten, dat mijnheer Brand plotseling kwam binnen stuiven, gij begrijpt wel waar, en mij vertelde wat er aan de hand was. Gij begrijpt dat ik onmiddellijk klaar stond, om u te helpen. Mijnheer Brand nam het situatieplan, waarom gij hem hadt gezonden, uit een lade, gij weet wel waar, en begaf zich toen weer zo snel mogelijk naar de auto, want er mocht natuurlijk geen tijd verloren gaan, daar de schurken u zeker om acht uur om het leven gebracht zouden hebben.

— Ja, mijn beste Jack, daar waren zij inderdaad heel aardig mee bezig, merkte Raffles laconiek op.

— De godverlaten schurken, bromde Henderson, terwijl hij zijn reusachtige vuisten balde. Nu, onderweg, zo vervolgde hij, terwijl wij hard voortliepen, maakten wij een plan op. Maar laat ik dadelijk zeggen, dat de politie roet in het eten heeft gegooid.

— Dus die heeft inderdaad een rol in het gebeurde gespeeld? vroeg Raffles belangstellend.

— Zeker mijnheer, anders waren wij bepaald veel vroeger gekomen. Nu dan, even voordat de auto in zicht kwam, scheidde mijnheer Brand en ik. Hij liep recht door, terwijl ik langs een kleine omweg de auto van achteren naderde. Zodra hij erin had plaats genomen en de wagen zich in beweging stelde, sprong

Ik er achter op. Maar lang reden wij niet, of daar kwam die vervloekte politieauto aanzetten. Gij zijt er bij geweest, sir, terwijl ik het verhaal aan die doorwinterde schobbejak daar doorgaf. En wat dat betreft, is 't ook naar waarheid verteld. Wij vochten voor ons hachje, maar die blauwe kerels namen een paar onzer gevangenen. Clarker zou ook bijna ontsnapt zijn, maar toen kwam mijnheer Brand hier op 'n prachtig denkbeeld. Hij riep mij onder het lopen toe, wat wij zouden doen. Ik wenkte een taxi en liet mij weer naar huis brengen. Daar zond ik de chauffeur weg en haalde zelf een van onze auto's uit de garage.

— En wat had mijnheer Brand in die tussentijd gedaan? vroeg Raffles, die het verhaal met de grootste aandacht gevolgd had.

— Die had Clarker overgehaald met hem een borrel te gaan drinken. Zogenaamd om zich aan de nasporing van de politie te onttrekken. Clarker heeft ook inderdaad een borrel gedronken, maar met een snuffje van zeker poeder er in, dat hem spoedig van geen toeten noch blazen meer deed weten. Ik kwam daar met mijn auto aan, we laadden de bewusteloze kwibus er in, reden naar huis en daar nam ik zijn uterlijk aan, wat des te gemakkelijker ging, daar hij juist mijn gestalte heeft en de kleur van mijn ogen. Alleen zijn haar was nogal rossig, maar dat werd met een pruik verholpen.

— En wat heb jullie toen met de echte Clarker gedaan? vroeg Raffles glimlachend.

— In een taxi gezet, de chauffeur een goede fool gegeven en hem regel recht naar Scotland Yard gezonden, waar men blijkbaar met ongeduld op hem heeft zitten wachten.

Black Devil stiet een doffe kreet van woede uit.

Raffles echter lachte hartelijk en drukte zijn moedige chauffeur de hand.

— Het heeft mij weliswaar een paar benauwende ogenblikken gekost, maar je hebt goed gehandeld, zei hij.

— En wat wilt gij met mij doen? vroeg Black Devil.

— Met jou? Wel, aan de politie uitleveren, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn staalgrijze ogen met een ijskoude uitdrukking op het gelaat van de bandiet richtte. Jullie zijn zeer ordinaire, onbelangwekkende gauwdieven, jullie delinzen zelfs niet voor een moord terug — in het kort, ik kan jullie niet luchten of zien. Kom Charles en Jack, wij zullen de vruchten van onze onderneming eens gaan plukken.

Hij keek nog eens goed de touwen van de gevangene na en verliet het vertrek, door zijn beide metgezellen gevolgd, terwijl Black Devil hen een vloed van de gemeenste verwensingen achterna brulde.

De drie mannen begaven zich in de gang en lichtten aan het eind daarvan niet zonder moeite een groot vierkant luik op.

— Zijn jullie daar? riep Raffles met krachtige stem.

— Ja, riepen twee klagende stemmen tegelijk terug.

Raffles zei niets en liep naar de hoek van de gang, waar een grote ladder lag, die hij met behulp van Henderson in de kelder liet zakken.

Tegelijkertijd drukte hij op een elektrische knop, waardoor de kelder in een zee van licht baadde, terwijl de gang in duisternis gehuld bleef.

— Nu zullen de schurken tenminste niet onverhoeds op ons kunnen schieten, zei Raffles tevreden. Daarop beval hij met luider stem:

— Klimt een voor een tegen deze ladder op. De eerste man moet de revolvers meebrengen, en als er ook maar één mankeert, zend ik hem naar de plaats waar hij reeds lang behoort te zijn; jullie begrijpen zeker wel, wat ik bedoel.

Hij had nog nauwelijks uitgesproken, of reeds klauterde een der handieten tegen de ladder op.

Vier revolvers, aan een touw garegen, hingen om zijn hals.

Zodra hij boven was, liet de man zich zonder tegenstand te bieden de revolvers afnemen, en zijn polsen in een paar boeien sluiten.

Zo ging het eveneens met de drie anderen.

Henderson dreef hen als een kudde voor zich uit waarna zij allen in een afzonderlijk vertrek werden opgesloten.

De sleutels liet Raffles van buiten op de deur steken.

Voor hij vertrok, begaf Raffles zich nogmaals naar de kamer waar Black Devil was opgesloten, keek hem met zijn doorborende ogen strak aan en zei :

— Nu heb je kennis gemaakt met John Raffles, Black Devil. En toch, als je geen bedreigingen had geuit tegenover Cora, wie weet, had ik je toch nog vrijuit laten gaan. Maar nu ken ik geen medelijden. Aan jou is niets te bederven,

terwijl zij wellicht de kiemen in zich heeft om een ander en een beter mens te worden. Ik ga nu naar Londen terug en over een paar uren staan jullie allemaal voor meneertje.

— En wat ben je van plan met Cora te doen? vroeg Black Devil, terwijl hij Raffles met valse blik aankeek.

— Dat gaat je eigenlijk geen bliksem aan, antwoordde Raffles op koele toon, maar ik wil je wel zeggen, dat zij van mij in geen enkel opzicht last zal hebben. Wel wil ik haar leven een andere bestemming trachten te geven, en ik zal al ruim tevreden zijn, als zij de man spoedig vergeet die Black Devil heet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

MOORDEN EN GROS

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wàr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

.....

ADRES :

..... L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266